

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/280/2015/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

430/2015. számú (VI. 26.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszosok¹ 2015. május 26-án előterjesztett **panaszuk alapján indult eljárásban** a 2015. november 26-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszosok beadványukat, 2015. május 26-án, postai úton terjesztették elő egy 2015. május 18-án fogantatosított rendőri intézkedés miatt.

I.

1) A panaszosok beadványukban előadták, hogy feljelentéssel szeretnének élni dr. P. Gy. r. alezredes, Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnmegelőzési Osztályának vezetője ellen súlyos testi sértésért, segítségnyújtás akadályoztatásáért, garázdaságért, közösség ellenes erőszakos magatartásért. És súlyos bűncselekmény megvalósításáért.

Továbbá feljelentéssel élnek társa ellen (rendőr kolléganő, neve még nem ismert), akin rövid ruha volt, rövid szökés melírozott haja van, az intézkedése során nem volt látható az azonosító száma, ezért az egyik panaszos többször kérte a jelvéyszámát, de azt nem volt hajlandó megadni. Egyéb ismertető külső jele, hogy jobb vagy bal felkarján tetovált szöveg látható.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Ezen kívül feljelentéssel kíván élni B. É. rendőr ellen, aki annak ellenére, hogy az I. rendű panaszos aznap orvosi igazolással rendelkezett, fenyegetőzött, hogy elő fogja vezetni, hogy ha nem jelenik meg tanúvallomáson. Ennek következtében az I. rendű panaszost a tanúkihallgatáson erős stressz érte, és beszédzavaros lett és azóta is maradandó egészségügyi károsodást szenvedett, mert azóta sem tisztán beszél. Amikor az I. rendű panaszos a tanúvallomását tette és rosszul volt, akkor lett volna alkalom, hogy a rendőrségi épületen belül lévő orvos, orvosi segítséget nyújtson, de B. É. rendőr a segítségnyújtást elmulasztotta. Az I. rendű panaszost kikísérte az utcára, annak ellenére, hogy tudta, hogy milyen állapotban van. Három órán keresztül az I. rendű panaszost kényszerítette, hogy beszéljen, pedig akkor már kialakult nála a beszédzavar és az erős fejfájás. Ennek ellenőre B. É. tovább fokozta a helyzetet az I. rendű panaszos részéről és lehet, hogy lett egy maradandó beszédzavara, mivel azóta sem javult az egészségügyi állapota.

A panaszosok, mint sérelmet elszenvedők elmondták, hogy 2015. május 18-án az I. rendű panaszost felhívták a megyei rendőr-főkapitányságtól, hogy jelenjen meg tanúként egy ügyben. Az I. rendű panaszos elmondta, hogy nem tudta, hogy milyen ügyben idézték be telefonon pénteken, tanúként. Aznap ismét felhívta az I. rendű panaszost B. É. rendőr, hogy menjen be tanúként meghallgatásra, de a meghallgatása alatt sem derült ki, hogy milyen ügyről volt szó. Az I. rendű panaszos a meghallgatásról kapott jegyzőkönyvet, de azt tőle a rendőrök visszavették. A II. rendű panaszos férje vitte be az I. rendű panaszos orvosi papírjait a rendőrségre, azonban ennek ellenére B. É. rendőr arról tájékoztatta, hogy ha nem jelenik meg, elővezeti.

A tanúkénti kihallgatás három órán keresztül tartott és annak során olyan stressz érte az I. rendű panaszost, hogy beszéde dadogóvá vált, erős fejfájásra panaszkodott, többször sírva fakadt és az épületből kiérve összeesett és a II. rendű panaszos volt a segítségére. A II. rendű panaszos mentőért kiáltott, amikor a rendőrök körbevették őket és ekkor vették vissza a tanú meghallgatásról készült jegyzőkönyvet. A II. rendű panaszos elmondta, hogy miközben az I. rendű panaszosnak próbált segíteni, akkor ebben őt a rendőrök megakadályozták, először igazoltatták, az igazolványokat átadta, de továbbra is az I. rendű panaszos mellett térdepelt és Lipton zöldteaival locsolta, mivel ez volt kéznél.

A nyakkendős rendőr, dr. P. Gy. r. alezredes azt mondta gúnyosan, hogy ne cigánykodjanak és utasította a többi rendőrt, hogy állítsák őket elő garázdaságért, mert túlkiabálnak és ekkor a III. rendű panaszos a II. rendű panaszos kérésére vizet akart vinni, de közben a II. rendű panaszos mondta neki, hogy hívjon ügyvédet dr. P. Gy. r. alezredes és az ismeretlen rendőrnő, valamint ezen kívül többen rámentek a III. rendű panaszosra, mivel az volt a céljuk, hogy a telefont el tudják tőle venni és ne tudjon ügyvédet hívni.

A II. rendű panaszos sérelmezi, hogy észrevette, hogy az irataik mellett a telefonjaik is a földön voltak, amelyekért lenyúlt, hogy ő is ügyvédet hívjon, viszont őt is elkapta négy rendőr, kicsavarták a telefont a kezéből, nekirontottak, hogy ne tudja az ügyvédet értesíteni. Ekkor hátratörték mindkét kezét, előre megbilincseltek, rávágták a motorháztetőre és bevágták a rendőrautóba, amelyet rázártak. Eközben végignézte, hogyan tiporja le a III. rendű panaszost több rendőr erőszakosan a földre. A III. rendű panaszos eközben végig segítségért kiabált, hogy ne nyomják, mert fáj neki, mert gerincbetegsége van. A III. rendű panaszos eközben folyamatosan segítségért kiabált az ott kívülálló emberektől is, hogy engedjék el, mert nem csinált semmit, és a rendőri intézkedésnek eleget tett és engedjék el,

mert gerincferdülése van, valamint az I. rendű panaszosnak is kért mentőt. A II. rendű panaszosnak a rendőrautóból kellett végignéznie, hogy a nagytestű dr. P. Gy. alezredes beletérdelt a lánya derekába. Ezt az I. rendű panaszosnak is végig kellett néznie, de nem tudott beszélni, erősen hümmögött, mivel nem tudott beszélni, mikor meglátta, hogy az amúgy is gerincferdüléssel III. rendű panaszos derekába beletérdel dr. P. Gy. alezredes. Ekkor a III. rendű panaszos nagyon felsivített, sírva jajgatott, mert nagy fájdalmat érzett, amikor dr. P. Gy. erőszakosan testsúlyával rátérdelt. Utána a III. rendű panaszost dr. P. Gy. alezredes csoportosan rendőrtársaival meghúzták a B. fitness edzőterem előtt. Ez látszik a nadrágján, a pólóján, a cipőjén is, ruhái szétszakadtak. A II. rendű panaszos előadta, hogy ezen idő alatt nem tudta, hogy mire várnak a rendőrök, de még sokáig ott voltak és ő a rendőrautóban a fejével kopogtatott neki, mivel hátra volt bilincselve a keze és többször mondta a rendőröknek, hogy volt már infarktusa és nem kap levegőt, húzzák le az ablakot. Ebben az időben Ny. városban 28-30 fok volt, az autóban nagyon meleg volt, ennek a hőmérsékletnek a duplája. Az egyik rendőr ekkor látta, hogy a II. rendű panaszos rosszul van, így félig lehúzta az ablakot és a másik rendőr vissza felhúzta azt, annak ellenére, hogy látta, hogy a panaszos rosszul van. Utána látta a II. rendű panaszos, hogy megérkezett a mentő és az I. rendű panaszost is hátrabilincseltek, berakták a mentőbe, mivel a III. rendű panaszos nem tudott lábra állni, ezért a mentőből hordágyat hoztak neki. Ezt a II. rendű panaszos sírva látta a rendőrautóból. Ismét fejével kopogtatott a rendőröknek az autóból, hogy legalább azt engedjék meg, hogy az értékeit és az autóját le tudja zárni, mivel úgy emlékszik, hogy az I. rendű panaszos hétfő reggel az aranyláncát a kesztyűtartóba tette. Ezt nagyon sokszor elmondta a rendőröknek, az úttesten ahol locsolta a feleségét a nagy fekete dosszié, amiben az irataikat tartják az a földön szétcsúszva volt, valamint az I. rendű panaszos aranykarkötője is.

Ekkor jött egy másik ismert személy, F. G. A II. rendű panaszos többször látta őt a TV-ben, ekkor név szerint megszólította őt. A II. rendű panaszos a rendőrség szóvivőjét szintén megkérte letérdelve az utcán, hogy lezárhassa az autót és, hogy a III. rendű panaszost engedjék el, mert beteg. A II. rendű panaszosnak továbbra sem engedték meg, hogy az értékeit és az iratait biztonságosan az autóba le tudja zárni. F. G. rászólt a rendőrökre, hogy ezt engedjék meg neki, de a II. rendű panaszos mondta, hogy hátrabilincsel kézzel ezt nem tudja megtenni. Ekkor úgy emlékszik, hogy előre bilincseltek a kezeit, kinyitotta a kesztyűtartót és kivette az aranyláncot. Utána kereste az autója kulcsát, de nem találták meg, viszont megtalálták az I. rendű felesége aranykarkötőjét az irataik mellett. F. G. a II. rendű panaszos nyakába raktá az aranyláncát, mivel őt erre megkérte. Ekkor az ott lévő rendőrök lecigányozták és gúnyosan megjegyzéseket tettek a részére, hogy díszpolgárrá avatta őt F. G.

Amikor az I. rendű panaszos B. É. rendőrnek tette a tanúvallomását és rosszul lett, akkor lett volna alkalom, hogy a rendőrség épületén belül az ott lévő orvos és ápolónők segítséget nyújtsanak, de a rendőr a segítségnyújtást elmulasztotta pedig egy pár lépésre lett volna a folyosón az orvos. Ezt a II. rendű panaszos onnan tudja, hogy őt ez az orvos vizsgálta meg, és ápolónők, mivel ő is rosszul volt és az ottani rendőrség épületében az orvos adott neki szívritmus szabályzót és vizsgálta meg. Ezt követően vitték el a fogdára, személyi szabadságától megfosztották, többször kigúnyolták és lecigányozták. Ennek ellenére kísérték ki B. É. rendőrnő a rendőri épület előtti járdára. B. É. felelős az I. rendű panaszos beszédzavaráért, mert túlstresszelte annak ellenére, hogy az I. rendű panaszos többször jelezte erős fejfájást sírva. Valamint B. É. látta és hallotta, észlelte az I. rendű panaszos beszédzavarát, ennek ellenére a tanúvallomás befejező mondatait ő fejezte be az I. rendű panaszos helyett.

A II. rendű panaszos elmondta, hogy a III. rendű panaszost kérte, hogy hívja fel az ügyvédjüket és tájékoztassa a történekről és hozzon vizet az I. rendű panaszosnak. Amikor a rendőrök meghallották, hogy az ügyvédjüket akarják hívni, a III. rendű panaszosnak a telefonját oly módon vették el, hogy kicsavarták a karját és a kezéből kitépték a telefonját, majd körbefogták és a földre tiporták, megütötték és megbilincseltek. Erről látlet készült.

A III. rendű panaszos elmondta, hogy csak vízért ment és az erőszakos rendőri intézkedés során azért kiabált, mert gerincbetegsége miatt nem mindegy, hogy hogyan fogják meg és félt, hogy a földre fektetése során nagyobb sérülést fog szenvedni, mivel eltörhet a gerince, mert nagyfokú gerincferdülés miatt szóba jött a műtéti beavatkozás lehetősége is. De ezt a figyelmeztetést, tájékoztatást nem vette figyelembe dr. P. Gy. alezredes és a III. rendű panaszos derekába beletérdelt és keresztcsontját erőszakosan eltörte, amelyet egyébként a látlet igazol.

A rendőri intézkedés agresszivitása folytatódott, mert a kórházi vizsgálatot követően az ismeretlen rendőrnő erőszakkal el akarta venni az ambuláns lapot. Amíg a kórházban volt az I. és a III. rendű panaszos, fel akarták hívni az ügyvédjüket, de a rendőrök ezt nem engedték nekik, azt mondták, hogy rendőri intézkedés alatt állnak. Ekkor már nem volt rendőri intézkedés, de félrevezetés okán ezt mondták nekik. A III. rendű panaszos kezét a rendőrök erőszakosan megfogták, az egyik erőszakosan megfogta a csuklóját, kicsavarta a kezét olyan erővel, mintha el akarná törni a panaszos kezét. Olyan erősen húzták a telefont a kezéből kifelé, hogy a válla most is fáj és közben a keze meg volt bilincselve. Ekkor egy kis szobában volt és az ablakon rács volt és félt, hogy meg fogják verni ezért kérte, hogy menjenek ki a folyosóra, de a kérése mind hiába volt, hiszen erőszakosan bezárták az ajtót. A III. rendű panaszos félelmében rögtönzött és arra hivatkozott, hogy személyi szabadságától megfosztják és kérte, hogy ezt ne tegyék. Többször kihangsúlyozta, hogy mindenkinek, aki törvényesen tartózkodik Magyarország területén joga van a szabad mozgáshoz és tartózkodási helye szabad megválasztásához. Ez a hivatkozás arra volt jó, hogy elérje, hogy a rendőrök kinyissanak egy ajtót. A III. rendű panaszos félt az ismételt veréstől és szeretne volna, hogy a kórházban tartózkodó személyek is lássák a történeket. Valamint már fóbijára is hivatkozva könyörgött a rendőrnök, hogy maradjon nyitva az ajtó és ne zárják őt be. Az ismeretlen rendőrnő folyamatosan agresszíven ordibált a III. rendű panaszosra és az I. rendű panaszosra és azzal fenyegette őket, hogy elmeógyógyintézetbe zárják őket. Ezzel az egyik ápoló is fenyegette őket, aki egyébként a rendőr barátja volt. Mivel az I. rendű panaszos beszédzavarral küszködöt emiatt őt többször lebolondozták. Az elmeógyógyintézetet ezért gondolhatta a rendőr, pedig ellenére a kezdet elejétől és mai napig tiszta egészséges elmével rendelkezik, amelyet a D. Kórház is megerősített. Az I. rendű panaszost csak az erős stressz és a kikényszerített vallomásra bírt feszültség zavarta meg egészségügyi állapotában. A beszédzavara a mai napig nem javult.

A panaszosok előadták, hogy alapvető emberi jogaikat és emberi méltóságukat szó szerint a földre tiporták, esélyük sem volt az alapvető jogaik érvényesítéséhez a rendőri intézkedés során. Megfosztották őket az ügyvédi képvisellettől, pedig jogukban állt volna ügyvédet hívni. Erős diszkrimináció érte őket, ugyanis a rendőr az intézkedés során többször lecigányozta őket, nagy nyilvánosság előtt, ezáltal pedig megszégyenítve őket. Emellett végig kellett nézni, ahogy a három panaszost egymás szemé láttára bántalmazzák. Ha visszaemlékeznek a történekre a mai napig sírva fakadnak. Az I. rendű panaszos rosszul van, sír, remeg, reszket, ezért a beszéde még mindig akadozik. Még a hordágyon is hátra volt bilincselve a III. rendű panaszos keze. Bűnözőként kezelték őket, pedig ők csak mentő után kiabáltak és segítséget szerettek volna nyújtani az arra szoruló I. rendű panaszosnak. Mindhármuknak

hátrabilincseltek a kezeit, pedig arra okot nem adtak. A III. rendű panaszos előadta, hogy nem tudott járni és hordágyon volt és ennek ellenére mégis hátra volt a keze bilincselve, pedig nagyon fájt. Az erős fájdalmat túrníe kellett, nem volt, aki megsajnálta volna. A panaszos a hordágyon hátrabilincselte kézzel megjegyezte, hogy a nagy nyilvánosság előtt megalázzák, megszégyenítik, pedig nem lopott, nem csalt, nem követett el bűncselekményt, nem bűnöző. Ezen kívül eleget tett a rendőri intézkedésnek, valamint a II. rendű panaszos is és annak nem álltak ellen. Őket Ny. városban mindenki ismeri, mert tisztességes, jogkövető, becsületes emberek, üzletük van és kereskedelmi tevékenységet folytatnak, így emiatt is nagyon sokan ismerik őket. Ezért megalázóan tartotta a III. rendű panaszos és nagyon szégyellte magát, amikor a sok ismerős bilincsből látta, akik egyébként a bilincslátán megbotránkoztak. Úgy állították be őket, mintha bűnözők lennének. A III. rendű panaszos előadta, hogy jogkövető állampolgárok, a jogokat szem előtt tartja, ugyanis jogásznak tanul és tisztában van az alapvető jogaival. A rendőrök eltorzították a valóságot a kórházi dolgozók előtt, mivel úgy állították be őket, mintha bűnözők lennének, ezért az egyik férfi ápoló rájuk is kiabált, amiről véletlenül hangfelvétele is van, ezért sem kapták meg a tisztességes orvosi ellátást, mivel délután 2 órától hajnal 1 óráig az I. rendű panaszos nem kapott és ő sem sürgős orvosi ellátást, holott az ügyeletről visszaküldték őket sürgős kivizsgálásra. Holott ilyen beszédzavarnál agyi keringészavar és infarktus, vagy stroke keletkezhet és ilyenkor minden perc értékes és az eltelt idő a beteg károsodására veszélyes, mert meg is halhat és le is bénulhat, ha kellő időben nem fogják e betegség sürgősségét.

Ezért az I. rendű panaszost a panaszosok saját költségükre átszállították D. városba, ahol soron kívül elvégezték a szükséges vizsgálatokat.

A rendőri intézkedés ellen panasszal kívánnak élni, de félnek a Ny. Rendőrségtől, mert úgy érzik, hogy az egész családjukat jogi hátrány érte, félnek és rettegnek attól, hogy nem kapnak meg a tisztességes eljárást az ügyvel kapcsolatban. Úgy érzik, hogy roma származásuk miatt bántak így velük a rendőrök és a III. rendű panaszost ezért érte erőszakos rendőri intézkedés dr. P. Gy. alezredes rendőri erőszakos beavatkozásával.

A panaszosok elmondták, hogy nem akarnak panasszal fordulni a megyei rendőrfőkapitánysághoz, mert nem bíznak az eljárásukban, ezért teszik meg máshol a feljelentést.

Az I. rendű panaszost annyira megviselte idegileg a tanúkenti kihallgatása és az, hogy látta, ahogyan a III. rendű panaszost megverik és megbilincselik, valamint a II. rendű panaszost is, hogy megbilincselik, hogy azóta sem tud úgy beszélni, mint 2015. május 18-a előtt.

2) A III. rendű panaszos vizsgálatát 2015. május 20-án végezték el a panaszbeadványhoz csatolt orvosi látlet és vélemény szerint, azaz a sérelmezett rendőri intézkedést követő 2. napon.

A panaszos saját lábán, 2015. május 20-án 11 óra 4 perckor érkezett a vizsgálatra. Előzményi adatként előadta, hogy 2015. május 18-án, rendőri intézkedés során sérült meg. Mk. vállát, mk. csuklóját, gerincét fájlalja. Május 18-án TRÁLL látta. Soron kívül vizsgálják, mert pater ájulásszerű rosszulletet jelez. Sérüléssel összefüggő panasz: hátát, vállát, csuklóját fájlalja. Látletet vételét kéri.

A jelen állapota szerint megjelenésében rendezett, mozgásához segítséget nem igényel.

A fizikai vizsgálata során aszimmetrikusak a mellkasfelek; háti-ágyéki szakaszon torziós scoliosos. Általános állapota kielégítő. Békés garat. Puhasejtes légzés. Jó tónusú, ritmusos, zöreijmentes szívhangok. A. fem. mko. tapintható. A hasa puha, betapintható, kóros resist., defanse, nyomásérzékenység nincs. Az idegrendszere Meningealisan negatív. A tudata tiszta, térben és időben rendezett. Mening. neg. Neurológiai góctünete nincs. Zaklatott. Elmondása szerint éjszaka álmatlanságban szenved, éjszakai bevizelés is történt.

Mozgatáskor mk. vállízületben fájdalmat jelez, kóros mozgathatóság nincs, külsérelmi nyom nem látható, keresztcsonttájékon nyomásérzékenységet jelez, csuklóízület mozgásakor fájdalmat jelez, bal csuklóján kb. 8 mm-es felületes vonalas hámsérülés látható, kóros mozgathatóság nincs.

AP medence két irányú L-gerinc és jobb váll felvétel: törés nem látható. S IV-es segmentumon jól álló törés.

Fájdalomcsillapítás javasolt. Gyógykenőccsel kenegetés, borogatás, pihenés.

A kórisme szerint: nem meghatározott szorongás, esés k.m.n., a keresztcsont törése, scoliosis k.m.n.

A gyógyulása nyolc napon túli, kb. 30 nap. Javasolt Magne B6 2x1 tablettát és gyermekpszichológus is lássa.

3) Az I. rendű panaszos orvosi vizsgálatát 2015. május 20-án végezték el a kórházi zárójelentés szerint, azaz két nappal a sérelmezett intézkedést követően.

Az anamnézis szerint a panaszost május 19-én az SBO vizsgálta. A beteg hozzátartozója elmondta, hogy mostanában a beteg nagyon stresszes. Tegnap nap folyamán a beszéde hirtelen nehezítetté, hadaróvá, érthetlenné vált. A feje a homloktájékon fáj, kissé szédült. Láz, eszméletvesztés, köhögés, köpetürítés, hasi panaszai nincsenek. Széklete, vizelete rendezett, A tegnapi nap folyamán heves szívdobogást érzett, de angininiform panaszai nem voltak. Jelenleg az SBO utalta az ambulanciára. Két hete idegösszeroppanás miatt járt a pszichiátrián, ahol Frontint javasoltak. SBO-n sürgősséggel készült kontrasztos koponya CT-n eltérést nem írtak le. A beteget a lánya kíséri, aki elmondja, hogy a beteg tünetei hétfőn kezdődtek, ekkor már jelezte, hogy fáj a feje, rendőrségi ügy kapcsán vallomást kértek volna tőle, ekkor beszéde zavaros, érthetetlen lett, a vallomástevés után elszédült, de nem ájult el. Tegnap óta a beszéde nehezen érthető. A területileg illetékes neurológiai vizsgálatra tett javaslatukat nem fogadta el, ragaszkodik az osztályukon történő vizsgálatához, így felvették az osztályra.

A státusz szerint a Kp. fejlett, táplált jó általános állapotú beteg. Icterus, cyanosis, oedema, verejtékezés nincs. Kp. vértelt ny. Nyelve tiszta. Külsérelmi nyom nem látható. Szimmetrikus mellkas, sejtes légzés, pangás, crepitatio nem hallható. Tiszta, ritmusos szívhangok, zöreij nem hallható. Has a mellkas szintjében, puha, betapintható, kóros res., def., nyomásérzékenység nincs. Kp. élénk, jó tónusú bélhangok. Loccsanás nincs. Máj, lép nem tap. Vesetájak szabadok. Mozgásszervek alakilag épek. Meningealis izgalmi jelek nincsenek. A pupillák kp. tagak, kerek, centrálisak, ép szélűek, fényre direkt és consensualisan jól reagálnak. Nystagmus nincs, kettősképet nem jelez. Agyidegek jól innerválnak. Az izomzat tömege és tónusa megtartott. Paresis, latens paresis nincs. A célkísérleteket pontosan végzi. Romberg

próba pozitív (törzsataxia). Dysdiadochokinesos mozgásai megtartottak. Lasegue jel mko. negatív. Autó-allopsychsen, térben és időben jól orientálódik. Válaszai adekvátak, viselkedése konvencionális. Gondolkodásában alaki és tartalmi zavar nincs. Érzéksalódról nem tesz említést. A megjegyző és felidéző emlékezés tájékozódó vizsgálattal épnek tűnik. Aphasia nincs. Folyamatos beszéde elmosott, nehezen érthető, dadogó. Anxiosus.

Az elvégzett sokrétű, teljes testre kiterjedő, részletes szakvizsgálati eredmények alapján a panaszost megvizsgáló orvos megállapította az epikrízisben, hogy a beteget az anamnézisben rögzített tünetekkel és körülmények között vették fel az SBO-ról az osztályukra. Az SBO-n sürgősséggel kontrasztos koponya CT-vizsgálat történt, amelyek organikus eltérés nem volt látható. Az osztályos kivizsgálása során a koponya MR/MR-A vizsgálata történt meg, amely során az agyállományban kórjelző eltérés nem volt kimutatható. Az MR-A során mellétként a bal oldali arteria cerebri medián aneurysma suspect képlet ábrázolódott. EEG felvételén kóros jelek nem voltak láthatók. Carotis Doppler lelete normális. A beteg panaszai miatt pszichiátriai véleményezést kértek, gyógyszeres javaslatot adtak, szükség szerint ismételt pszichiátriai szakvéleményezéssel. Laborjaiban érdemi kórosság nem volt. Összességében panaszai háttérben szervi ok nem valószínűsíthető, beszédzavara háttérben pszichés ok állhat, így a thrombocyta-aggregáció gátlót elhagyták. A beteg beszédzavara a távozásakor nem javult, egyéb neurológiai gócjel nincs. A betegnek gyógyszeres kezelést javasoltak, valamint azt, hogy ha nem javulnak a tünetei, akkor keresse fel orvosát.

4) Végezetül a II. rendű panaszos is mellékelte az orvosi vizsgálatáról szóló, 2015. május 26-án, azaz a sérelmezett rendőri intézkedéstől számított 7. napon kelt orvosi látletet és véleményt.

A vélemény kézzel írt, így néhol nehézkesen olvasható.

Az előzményi adatokból kivehető, hogy 2015. május 18-án, 13 óra környékén a megyei rendőr-főkapitányság épülete előtt rendőri intézkedés történt. A sérült a feleségének próbált segíteni, amikor a rendőrök körülvették őket és megbilincseltek.

Sérüléssel összefüggő panaszja, hogy fáj a nyaka, mindkét válla, karja, csuklója. Mozgásra fájdalmas.

A panaszos jelen állapota szerint a panaszos testjelei jók, nincs a normálállapottól eltérés semmilyen tekintetben sem.

A külsérelmi nyomok tekintetében a csuklókon van körkörös folt a bilincs alkalmazása következményeként.

Kórisme: nyak zúzódása, mindkét váll sérülése, mindkét lapocka sérülése ép bőrrel, mindkét csukló sérülése.

Az orvosi vélemény szerint a panaszos sérülései nyolc napon túl, kb. 10 napon belül gyógyulnak.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a Ny. Rendőrkapitánysághoz. A rendelkezésre bocsátott iratok alapján az alábbiak állapíthatók meg.

1) M. I. Zs. r. törm. 215. május 18-ai jelentésében rögzítette, hogy szolgálata teljesítése során, 12 óra 50 perckor a Tevékenység Irányítási Központ (továbbiakban: TIK) utasítására jelent meg

Ny., Sz. tér 13. szám előtt, a megyei rendőr-főkapitányság hátsó bejáratánál, mivel ott egy férfi agresszíven viselkedett és kiabált.

A helyszínhez közeledve a férfi továbbra is agresszíven viselkedett és kiabált a rendőr-főkapitányság irányába, hogy „tönkre tették a feleségemet”. A férfi társaságában volt egy fiatal és egy idősebb hölgy is. A fiatal hölgy a mobiltelefonját a kezében tartotta, de távolról a rendőr nem tudta eldönteni, hogy mit csinál vele. A rendőr megjegyezte, hogy az idősebb hölgy még saját lábán állt és távolról megítélve nem volt rosszul, ő nem kiabált, csak jelen volt. Ezt követően, mikor észlelték a rendőröket, hogy gyalogosan közelednek feléjük, akkor elindultak a parkolóban álló gépjárművükhöz. Mielőtt a három személyt igazoltatás alá tudta volna vonni a rendőr, az idősebb hölgy rosszul lett és az aszfaltra feküdt és a férfi továbbra is kiabált és agresszíven viselkedett, és a vele lévő fiatal hölgy is kiabálni kezdett. Az intézkedés megkezdése előtt a rendőr nem közölte az intézkedés alá vont személyekkel a nevét, jelvéyszámát, szolgálati helyét, mivel elsődlegesen a rosszul lett személy egészségügyi ellátását helyezte előtérbe. Ezt észelve a TIK ügyeletén keresztül mentőt hívott a földön fekvő idősebb hölgyhöz. A helyszínen megállapítást nyert, hogy a földön fekvő hölgy eszméleténél van, szemmel látható sérülést nem szenvedett, a feltett kérdésekre zavartan, értelmetlenül válaszolt.

Az intézkedés közben a helyszínre érkeztek a S. 711-es hívónevű kollégák. A küldés alapjául szolgáló cselekmény és a jelenlétükben történő ordibálás miatt intézkedés alá vonták a férfit, akit többször felszólítottak, hogy ne kiabáljon, fejezze be a cselekményét, de a felszólításnak nem tett eleget, tovább kiabált, hogy tönkre tették a feleségét, illetve a kezével hevesen mutogatott a rendőr-főkapitányság irányába. Ezt követően a férfi többszöri felszólításra igazolta magát, így megállapították, hogy ő a II. rendű panaszos. A rendőr közölte a II. rendű panaszossal, hogy garázdaság szabálysértés elkövetése miatt előállítja őt a Nyíregyházi Rendőrkapitányságra eljárás lefolytatása céljából. A rendőr felszólította a II. rendű panaszost, hogy működjön együtt, amelynek nem tett eleget és passzívan ellenállt, a karját megfeszítette, ezért vele szemben testi kényszert alkalmazott, így a kezét a tanult ízület feszítésével hátracsavarta és végül a kezét hátra helyzetben megbilincselte M. T. r. ftörm. segítségével.

Ezen idő alatt járőrtársa (F. Gy. r. ftörm.) a földön fekvő személy életfunkcióit figyelte. A II. rendű panaszost pedig ezalatt az idő a helyszínen tartózkodó szolgálati személygépjárműbe ültették.

A helyszínen megállapították, hogy a II. rendű panaszossal együtt a III. rendű panaszos is garázda magatartást tanúsított. Ezen intézkedés ideje alatt a rendőr a II. rendű panaszossal szemben testi kényszert fogatosított, így a III. rendű panaszos kényszerintézkedésében nem vett részt, azt nem kísérte figyelemmel.

Az intézkedés során, 13 óra 10 perckor érkezett a helyszínre K. A. mentőápoló. Megvizsgálták a földön fekvő idősebb hölgyet, amely során megállapították, hogy sérülést nem szenvedett, illetve hisztérikus rohama idegi alapon történt. A mentőápoló közölte a rendőrrel, hogy további orvosi vizsgálat céljából a J. A. Kórház SBO-ra szállítja az I. rendű panaszost, aki a földön fekvő hölgy.

Ezt követően a rendőr K. A. mentőápolóval a III. rendű panaszost a mentő gépjárműhöz kísérték, de nem volt hajlandó beszállni és alávetni magát az egészségügyi ellátásnak.

K. A. mentőápoló közölte a rendőrrel, hogy az I. rendű panaszost mindenféleképpen szükséges beszállítani a kórházba, ezért vele szemben testi kényszert és bilincset alkalmaztak az ellenszegülés megtörése érdekében, amely egyébként sérülést nem okozott. Az esetről külön biztonsági intézkedésről szóló jelentés készült.

Ezt követően a kollégák tájékoztatták a rendőrt, hogy a III. rendű panaszos is fájlalja a hátát, így őt a kapitányságra történő előállítás előtt egészségügyi ellátásban részesítették. Ezt követően a mentőápoló megvizsgálta a III. rendű panaszost is és közölte a rendőrrel, hogy őt is beszállítja a J. A. Kórház TRÁLL-ra további vizsgálatok céljából. A hát fájdalmaina tekintettel a III. rendű panaszos kezeit hátra bilincselésből előre bilincselték, illetve a mentőápoló fekvő helyzetben, hordágyban rögzítette. A rendőr a beszállítás során további kényszerítő eszközt egyik személlyel szemben sem használt. Ezt követően a mentő gépjárművel a két személyt bekísérték a kórházba további orvosi ellátás céljából. A III. rendű panaszos orvosi vizsgálatra kísérését a S. 711-es kolléga hajtotta végre, a rendőr addig a mentő gépjárműben tartózkodott az I. rendű panaszossal és az OMSZ munkatársával.

A kórház SBO osztályán az OMSZ munkatársa további karhatalmi segítséget nem kért, mivel az I. rendű panaszos megnyugodott, illetve már biztonsági őr is jelen volt.

2) A rendőrség mellékelte a III. rendű panaszos előállítás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentést, amely szerint a III. rendű panaszossal szemben 2015. május 18-án 12 óra 55 perckor az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerint átvizsgálást, az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján előállítás, valamint az Rtv. 47. § szerint testi kényszert és az Rtv. 48. § c) és d) pontjai alapján bilincset alkalmaztak. A kényszerítő eszköz alkalmazására figyelmeztetés történt. A panaszos a bilincset 12 óra 55 perctől 15 óra 50 percig viselte a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint a kezek előre illetve hátrabilincselésével. A rendőri intézkedés során sérülés keletkezett. A kényszerítő intézkedés és/vagy eszköz alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett. A panaszos az Rtv. 18. § (1) bekezdés alapján nem kérte képviselője/ hozzátartozója kiértesítését.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírása szerint az intézkedő rendőr a TIK utasítására jelent meg Ny., Sz. téren a megyei rendőr-főkapitányság épülete előtt, mert ott egy személy ordította, garázda magatartást tanúsított. A helyszínen azt tapasztalta, hogy a III. rendű panaszos egy férfi és egy idősebb hölgy (parkolóban ült) társaságában állt és ordítottak. Azt ordították a megyei rendőr-főkapitányság irányába, hogy nézzétek mit csináltatok a feleséggel, tönkre tettétek a feleségemet, hívjatok neki egy mentőt. Amikor a rendőr a helyszínre ért társaival, akkor mindhárom személyt már megpróbálták más kollégák intézkedés alá vonni. Ezen kollégák a M. 1-es hívónevűek voltak és Dr. P. Gy. r. alezredes a

III. rendű panaszost csak többszöri felszólításra tudta csak igazolni és azt is csak a II. rendű panaszos kérésére, aki a felszólításra igazolta magát. A helyszínen megállapítást nyert, hogy a III. rendű panaszos édesapja a II. rendű panaszos, aki garázdaság szabálysértést követett el a megyei rendőr-főkapitányság épülete előtt, amelyről külön szabálysértési feljelentés készült. A helyszínen közölték az intézkedés okát és célját, vagyis azt, hogy garázdaság szabálysértést követtek el, amiért őket előállítják a Ny. Rendőrkapitányságra, mivel velük szemben az eljárás azonnal lefolytatható, amire a III. rendű panaszos közölte, hogy hívja az ügyvédjét. A rendőrök tájékoztatták, hogy az intézkedés ideje alatt nem telefonálhat, de ezen rendőri kijelentéssel nem foglalkozott, és folytatta a beszélgetést. A rendőr ekkor a III. rendű panaszost a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólította a tevékenysége abbahagyására, aminek nem tett eleget, annak ellenére sem, hogy kilátásba helyezte a kényszerítő eszköz alkalmazását. Ahogy a rendőr közeledett a III. rendű panaszoshoz az távolodni kezdett, majd futásnak eredt, miközben a telefonját a fülénél tartotta. A III. rendű panaszos csak néhány métert tudott megtenni és a C. G. kondicionáló terem bejáratánál érték utol. Dr. P. Gy. r. alezredes megfogta a bal karját és akadályozta meg a további menekülésben. Ezt követően M. N. r. ftörm. is odaért és a másik karját is megfogva akadályozta meg az ellenállást. A III. rendű panaszos folyamatosan próbálta a karját a fogásból kihúzni, ezért karjait Dr. P. Gy. r. alezredes megfeszítette és térdelő helyzetbe kényszerítette és kezeit hátra helyzetben bilincselte meg. Ekkor a III. rendű panaszos aktív ellenállása passzívvá változott és térdelő helyzetből fenekével, külső behatás nélkül, saját elhatározásából a murvás talajra huppant és ülve várakozott tovább. Ekkor a rendőr fel kívánta állítani és a többi kollégához kísélni, de a III. rendű panaszos közölte, hogy neki súlyos gerincferdülése van és ha rosszul mozdul, akkor elpattan a gerince, ezért ellátást kért, mert fáj a háta. Az időközben a helyszínre érkező mentők a III. rendű panaszost a hordágyra fektették és a JAOK TRÁLL-ra szállították. K. A. mentőápoló vezetésével, mentő gépkocsival. A mentő gépkocsiban a III. rendű panaszos kezeit M. I. hátra helyzetből előre helyzetbe bilincselte át. Ugyanezen mentő szállította el az I. rendű panaszost, aki egyébként a III. rendű panaszos édesanyja. Az I. rendű panaszos rosszulletre panaszkodott; erről biztonsági intézkedés készült. A kórházban az ügyeletes orvos (Dr. Cs. Zs.) a III. rendű panaszost felállította a fekvő kocsiról és megállapította, hogy a III. rendű panaszosnak nyolc napon túl gyógyuló keresztcsont törése van. Az ambuláns lapot átadta a rendőrnek, majd kiküldte a rendelőből a kint lévő kollégákhoz. A III. rendű panaszossal szemben az eljárás azonnal lefolytatható lett volna, de az orvos azt közölte, hogy ő nem írja alá az előzetes orvosi véleményre, hogy a személy fogdában elhelyezhető-e avagy sem, mivel ez nem az ő feladata. Az SBO Osztályon sem vállalták, hogy kiállítják a fogdázhatósági papírt, a megyei rendőr-főkapitányság épületében lévő rendőrorvoshoz pedig már idő hiányában nem volt idő elszállítani a III. rendű panaszost, így nem nyert megállapítást, hogy a panaszos fogdázható-e, avagy sem. Így a rendőr ezen körülmények miatt elállt a III. rendű panaszos előállításától, majd a kórházban 15 óra 50 perckor szabadon bocsátotta. Mivel a III. rendű panaszost nem szállították be a Nyíregyházi Rendőrkapitányságra, így a részére nem adták át az igazolást. A panaszossal szemben bilincset, mint kényszerítő eszközt alkalmaztak, amely sérülést nem okozott. A megyei rendőr-főkapitányság épülete előtt lezajló intézkedés során végig jelen volt még a helyszínen Dr. P. Gy. r. alezredes, valamint a továbbiakban F. Gy. r. ftörm. A panaszossal szemben külön szabálysértési feljelentés készült garázdaság elkövetése miatt, valamint jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség miatt.

A panaszosnak az Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint az előállítás okáról szóló tájékoztatót kiadták, azonban az előállítás idejéről szóló igazolást nem adták ki, mert nem szállították be a kapitányságra.

A III. rendű panaszos előállításának oka 15 óra 50 perckor szűnt meg, ekkor szabadon bocsátották.

3) A III. rendű panaszos előállításának végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás a panaszossal szemben, az Rtv. 29. § (1) bekezdés

1) pontja szerinti igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés alapján történő átvizsgálást, az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerinti előállítást, az Rtv. 47. § alapján alkalmazott testi kényszert és az Rtv. 48. § c) és d) pontjai szerinti bilincselését jogszerűnek és szakszerűnek ítélte meg, valamint az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányossági követelményekkel egyezőnek, azaz arányosnak találta,

4) A rendőrség mellékelte az I. rendű panaszossal szemben végrehajtott biztonsági intéződésről és a vele szemben alkalmazott kényszerítő eszközről szóló jelentést, amely szerint az I. rendű panaszossal szemben 2015. május 18-án 12 óra 55 perckor az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint igazoltatást, az Rtv. 29. § (6) bekezdése szerint átvizsgálást, az Rtv. 37. § b) pontja alapján biztonsági intézkedést, valamint az Rtv. 48. § szerint alkalmazott bilincset. A kényszerítő eszköz alkalmazása előtt figyelmeztetés történt. A panaszos a bilincset 13 óra 30 perc és 14 óra 10 perc között viselte a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint a kezeinek előre illetve hátra bilincselésével. A rendőri intézkedés során sérülés nem keletkezett. A kényszerítő intézkedés és/vagy eszköz alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett. A panaszos az Rtv. 18. § (1) bekezdése alapján nem kérte hozzátartozója/ képviselője kiértesítését.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírásánál szerepel, hogy a panaszossal szemben intézkedő rendőrt a szolgálata ellátása során a TIK ügyeletes utasította, hogy jelenjen meg a megyei rendőr-főkapitányság hátsó bejáratánál, mivel ott egy férfi agresszíven viselkedik. A helyszínre gyalogosan érkezett meg a rendőr, majd a kiabáló személy és a vele egy társaságban lévő fiatal és idősebb nő a gépkocsijuk felé sétált. Mielőtt igazoltatás alá vonta volna az I. rendű panaszost az rosszul lett és lefeküdt az aszfaltra. Ezt követően az I. rendű panaszoshoz érve kérdéseket tett fel neki, mivel nem tudott azokra válaszolni és zavartan viselkedett hozzá a rendőr mentőt hívott. A mentő a helyszínre 13 óra 10 perckor érkezett meg, K. A. mentőápoló vezetésével. Az I. rendű panaszos a mentőszolgálat munkatársát meglátva nem akarta alávetni magát az egészségügyi ellátásnak. K. A. mentőápoló az I. rendű panaszos viselkedését zavartnak látta és egészségügyi ellátását indokoltnak tartotta, így közölte, hogy ellátása végett beszállítja őt a kórházba. Ezt követően az I. rendű panaszos nem volt hajlandó alávetni magát az egészségügyi ellátásnak, ezért az I. rendű panaszost a rendőr megbilincselte, majd beültette a mentőautóba. Az I. rendű panaszosnak nem keletkezett sérülése a kényszerítő eszköz alkalmazása során. A rendőr karhatalmi segítséget nyújtott a panaszos kórházba szállításához.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján a panaszos előállításának idejéről szóló igazolást és az előállítás okáról szóló tájékoztatót nem adták ki, mert nem volt előállítva.

A panaszossal szemben az intézkedés oka 15 óra 50 perckor szűnt meg, ekkor szabadon bocsátották.

5) Az I. rendű panaszossal szemben végrehajtott biztonsági intézkedést és kényszerítő eszköz alkalmazását a parancsnok a parancsnoki véleményében és kivizsgálásában úgy ítélte meg, hogy a panaszossal szemben az Rtv. 29. § (1) bekezdés szerinti igazoltatást, az Rtv. 29. § (6) bekezdés alapján történő átvizsgálása, az Rtv. 37. § b) pont alapján végrehajtott biztonsági intézkedés és az Rtv. 48.§ szerinti bilincselése jogszerű és szakszerű volt, valamint megfelelt az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányosság követelményének, így az arányos is volt.

6) A II. rendű panaszos előállításának végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a panaszossal szemben 2015. május 18-án 12 óra 55 perckor az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja alapján igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdése szerint átvizsgálást, az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont értelmében előállítást, valamint az Rtv. 48. § d) pont alapján bilincset alkalmaztak. A kényszerítő eszköz alkalmazására a bilincselés megtörtént. A panaszos a bilincset 13 óra 5 perctől 13 óra 40 percig viselte a Szolgálati Szabályzat 41. § (4) bekezdés b) pontja szerint a kezeinek előre illetve hátra helyzetben történő bilincselésével. A rendőri intézkedés során sérülés nem keletkezett. A kényszerítő intézkedés/ eszköz alkalmazása során anyagi kár nem keletkezett. A panaszos az Rtv. 18. § (1) bekezdés alapján nem kérte hozzátartozója/ képviselője kiértékelését.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírásában az intézkedő rendőr rögzítette, hogy a szolgálata teljesítése során az ügyelet utasítására jelent meg Ny. város, Sz. tér 13. szám előtt található parkolóban, mert ott két személy garázda magatartást tanúsított, kiabáltak, ordítottak. A helyszínre érve az intézkedést már a M. 1-es kollégák megkezdték. A helyszínen a II. rendű panaszost többször, a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólította a cselekménye abbahagyására, ami eredményre nem vezetett. Mivel a panaszos nem tett eleget a felszólításnak, tovább folytatta a kiabálást, ordítózást, az agresszív magatartás kifejtését, ekkor a rendőr közölte vele, hogy garázdaság szabálysértést követ el, ami elzárással sújtható, valamint vele szemben az eljárás azonnal lefolytatható, ezért a Ny. Rendőrkapitányságra előállítja, amelyet a panaszos tudomásul vett, de a szabálysértés tényét nem ismerte el. A másik elkövetővel, a III. rendű panaszossal szemben alkalmazott kényszerítő eszköz alkalmazásáról külön jelentés, valamint szabálysértési feljelentés is készült. Az intézkedő rendőr a II. rendű panaszossal szemben bilincset alkalmazott, hiszen a felszólításnak nem tett eleget, passzívan ellenállt, a karját megfeszítette, ezért vele szemben testi kényszert alkalmazott, amelynek keretén belül a kezeit a tanult ízület feszítéssel hátracsavarta és a kezeit a háta mögé bilincselte. A II. rendű panaszossal szemben alkalmazott bilincs sérülést nem okozott. A II. rendű panaszos az előállító helyiségben rosszullette, valamint mellkasi fájdalomra panaszkodott, ezért hozzá mentőt hívott a rendőr, akit a mentő a kórház SBO-ra szállított további vizsgálatok elvégzése érdekében. Az esetről külön feljelentés készült.

A panaszosnak az Rtv. 33. § (4) bekezdés alapján az előállítás idejéről szóló igazolást és az előállítás okáról szóló tájékoztatót kiadták.

Az előállítás oka 15 óra 15 perckor megszűnt, ekkor a panaszost szabadon bocsátották.

7) A rendőrség mellékelte a II. rendű panaszossal szemben, 2015. május 18-án, 14 óra 26 perckor az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja szerint végrehajtott igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálást és az Rtv. 37. § d) pontja alapján foganatosított biztonsági intézkedést. A személyi szabadság korlátozásának a helye a rendőrség épületében történt. Az intézkedés során kényszerítő eszközt nem alkalmaztak a panaszossal szemben.

Az intézkedés alapjául szolgáló esemény rövid leírásánál J. Zs. r. törm. jelenti, hogy a fentebbi napon 9 órától 21 óráig látott el rendkívüli őrszolgálatot, amely során S. 711.es kollégák a II. rendű panaszost előállították a Ny. Rendőrkapitányságra garázdaság elkövetése miatt, további intézkedés megtétele céljából. A panaszos az előállító helyiségben 14 óra 26 perckor rosszullett, valamint mellkasi fájdalomra panaszkodott, ezért hozzá a rendőr mentőt hívott. A mentőszolgálat munkatársai 14 óra 37 perckor érkeztek meg a rendőrkapitányságra, T. P. mentőápoló vezetésével. A mentőápoló a helyszínen elvégezte az elsődleges orvosi ellátást, majd a panaszost beszállították a kórház SBO-jára további vizsgálatok céljából. A panaszost a rendőr 14 óra 50 perckor adta át a mentőápolónak, majd szabadították.

A panaszosnak az előállítás okáról szól tájékoztatót és az előállítás idejéről szóló igazolást az Rtv. 33. § (4) bekezdésében rögzítettek figyelembe vételével kiadták.

A biztonsági intézkedés oka 2015. május 18-án 14 óra 50 perckor megszűnt, ekkor a panaszost sérülés-és panaszmentesen adta át a mentőszolgálat munkatársának.

8) A II. rendű panaszos biztonsági intézkedésének a végrehajtásáról kényszerített parancsnoki vélemény és kivizsgálás a panaszossal szemben végrehajtott Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pont szerinti igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerinti átvizsgálást és az Rtv. 37. § d) pont szerinti biztonsági intézkedést jogszerűnek és szakszerűnek találta, valamint az Rtv. 15. §-ában meghatározott arányossági követelményekkel egyezőnek, így arányosnak ítélte.

9) A II. rendű panaszos előállítás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás, az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pont alapján fogatosított igazoltatást, az Rtv. 31. § (1) bekezdés alapján végrehajtott átvizsgálást, az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont szerinti előállítást és az Rtv. 48. § d) pont szerinti bilincselést jogszerűnek és szakszerűnek találta, valamint az Rtv. 15. §-ban rögzített arányossági követelményeknek megfelelőnek, azaz arányosnak ítélte.

10) A rendőrség által becsatolt, 2015. május 18-án kelt feljegyzésben F. A. r. őrgy. rögzítette, hogy felvette telefonon keresztül a kapcsolatot a II. rendű panaszossal annak érdekében, hogy időpontot egyeztessen a III. rendű panaszos meghallgatásával kapcsolatban. A II. rendű panaszos közölte, hogy jelenlegi tartózkodási helyét nem fogja elárulni és a mai napon nem kíván sem ő, sem pedig a családja rendőrrel találkozni, a történetek idegileg megviselték.

11) M. T. r. főrm. 2015. május 18-án kelt jelentésében rögzítette, hogy a szolgálata teljesítése során 12 óra 44 perckor az ügyelet utasította, hogy menjen Ny. város Sz. tér 13. szám előtt található parkolóba, mert ott egy férfi agresszíven viselkedik. A helyszínre 12 óra 50 perckor érkeztek meg, ahol az I., II. és III. rendű panaszost találták. A parkolóban az úttesten feküdt az I. rendű panaszos, akinek az arcát a férje vízzel locsolta. A helyszínre az ügyelet 12 óra 40 perckor mentőt hívott, akik a helyszínre 13 óra 10 perckor érkeztek meg K. A. mentőápoló vezetésével és az I. rendű panaszost a mentővel a kórház SBO-jára szállította további vizsgálatok céljából. Ezen biztonsági intézkedésről külön jelentés készült.

A helyszínen már ott tartózkodott dr. P. Gy. r. alezredes és a M. 1-es kollégák, akik az intézkedést elkezdték a panaszosokkal szemben. A parkolóba érve és a kocsiból kiszállva már hallani lehetett, hogy a II. és III. rendű panaszos ordítózik a rendőrökkel. A II. rendű panaszos azt kiabálta, hogy a feleségét megölték, kényszervallatták és senki nem akar neki segíteni. A

II. rendű panaszost a rendőrök próbálták megnyugtatni, hogy a mentők már úton vannak, de ezzel sem foglalkozott, tovább kiabált és ordította. Ezt követően már nem a felesége ellátásával foglalkozott, hanem a jogszerű rendőri intézkedést kifogásolta, hogy miért hallgatták ki a feleségét, mit tettek vele az épületben. Továbbá azt is kifogásolta, hogy a rendőrök miért intézkednek vele szemben és a III. rendű panaszossal szemben. Mindkét személyt a rendőrök igazoltatni akarták, de ennek ők nem tettek eleget, nem voltak hajlandók a rendőri felszólításnak eleget tenni, nem igazolták magukat, továbbá az ordítást és a kiabálást sem voltak hajlandók abbahagyni többszöri rendőri felszólításra sem. Majd ismételten a „Törvény nevében!” felszólította a rendőr mindkét panaszost, hogy igazolják magukat, aminek végül eleget tettek, de a kiabálást és az ordítást továbbra sem hagyták abba.

Azt kiabálta a két panaszos, hogy „tönkretették a feleségemet”, „megölték a feleségemet”, „hívjatok neki mentőt”. A rendőr mindkét panaszost, többször a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával ismételten felszólította cselekményük abbahagyására, amely eredményre nem vezetett.

Ezt követően a III. rendű panaszost többször felszólították, hogy ne telefonáljon az intézkedés közben, tegye le a telefont. A panaszos ennek nem tett eleget, tovább telefonált, valamint a helyszínt futva el akarta hagyni és megpróbálta magát a rendőri intézkedés alól kivonni. A III. rendű panaszost utolérve, annak megakadályozása érdekében, hogy a helyszínt elhagyja és az intézkedés alól kivonja magát vele szemben kényszerítő eszközt alkalmaztak, amelyről külön jelentés készült. Vele szemben M. N. r. ftörm. és dr. P. Gy. r. alezredes alkalmaztak a III. rendű panaszossal szemben kényszerítő eszközt. Ezt követően a III. rendű panaszos a C. G. bejárati ajtajától nem messze a földön ült és közölte a kollégákkal, hogy gerincproblémái vannak és nem tud felállni, így orvosi ellátást kér. A helyszínen tartózkodó mentő a panaszost a kórházba szállította, további vizsgálatok céljából. A kényszerítő eszköz alkalmazásában M. T. r. ftörm. nem vett részt, illetve a cselekményből annyit látott, hogy a III. rendű panaszos a földön ül, kiabál és ordít.

A helyszínen végzett adatgyűjtés során megállapítást nyert, hogy az I. rendű panaszos tanúkenti idézésen jelent meg a megyei rendőr-főkapitányság Gazdaságvédelmi Osztályán. A panaszost B. C. É. r. őrgy. hallgatta meg. A meghallgatást 11 óra 24 perckor kezdte meg és 12 óra 8 perckor fejezte be, majd ezt követően lekísérte az I. rendű panaszost a bejárati ajtóhoz. A kolléganő elmondta, hogy a meghallgatás során az I. rendű panaszos semmilyen rosszulétre nem panaszkodott. Az ajtóban a II. rendű panaszos várta, aki a kolléganőt szidalmazni kezdte, majd agresszíven lépett fel vele szemben. Azt kiabálta, hogy „megöllek, mit csináltál a feleséggel”. A kolléganő elmondta, hogy ekkor az I. rendű panaszos már rosszulétre panaszkodott, ezért felajánlotta nekik, hogy a BM orvos megvizsgálja, ellátja, de a II. rendű panaszos közölte, hogy nem kér orvosi ellátást a feleségének. A II. és III. rendű panaszos is tovább folytatta a kiabálást, az ordítást, az agresszív magatartást, majd elindultak a parkoló irányába. Ezt követően a kolléganő felszólította az ügyeletnek, hogy hívjanak mentőt, mert az I. rendű panaszos rosszul érzi magát.

M. T. r. ftörm. közölte a II. rendű panaszossal, hogy cselekménye szabálysértést képez, amiért a Ny. Rendőrkapitányságra előállítja, amelyet tudomásul vettek, de a szabálysértést nem ismerték el.

Ezt követően közölte a III. rendű panaszossal is, hogy az orvosi ellátást követően a Ny. Rendőrkapitányságra kerül előállítására szabálysértés elkövetése miatt, amit tudomásul vett, de a szabálysértést nem ismerte el.

12) F. Gy. r. ftörm. 2015. május 18-ai jelentésében előadta, hogy a fenti napon a szolgálata teljesítése során, 12 óra 50 perckor a TIK utasítására jelent meg Ny. város, Sz. tér 13. szám előtt, a megyei rendőr-főkapitányság hátsó bejáratánál, mivel ott egy férfi agresszíven viselkedett és kiabált.

A helyszínhez közeledve a férfi továbbra is agresszíven viselkedett és kiabált a megyei rendőr-főkapitányság irányába, hogy „tönkretették a feleségemet”. A férfi társaságában volt egy fiatal illetve egy idősebb hölgy is.

A fiatal hölgy a mobiltelefonját a kezében tartotta, de távolról a rendőr nem tudta eldönteni, hogy mit csinált vele. Továbbá meg kívánja jegyezni, hogy a helyszínen tartózkodó idős hölgy még a saját lábán állt és távolról megítélve nem volt rosszul, ő nem kiabált, hanem csak jelen volt.

Ezt követően, miután a három személy észlelte a rendőröket, gyalogosan közeledtek feléjük, akkor hirtelen elindultak a parkolóban álló gépjárművükhöz. Mielőtt a rendőr igazoltatás alá tudta vonni a három személyt az idősebb hölgy rosszul lett, lefeküdt az aszfaltra. A férfi továbbra is kiabált és agresszíven viselkedett és a vele lévő fiatal hölgy is kiabálni kezdett. Az intézkedés megkezdése előtt az intézkedés alá vont személyekkel a rendőr nem közölte a nevét, jelvéyszámát, szolgálati helyét, mivel elsődlegesen a rosszul lett személy egészségügyi ellátását helyezte előtérbe. Ezt észlélve a TIK ügyeletén keresztül a kollégája (M. I. Zs. r. törm.) mentőt hívott a földön fekvő idősebb hölgyhöz. A helyszínen megállapítást nyert, hogy a földön fekvő személy eszméleténél van, szemmel látható sérülést nem szenvedett, a feltett kérdéseikre zavartan, értelmetlenül válaszolt.

Az intézkedés közben a helyszínre érkeztek még rendőrök. A küldés alapjául szolgáló cselekmény és a jelenlétükben történő ordibálás miatt intézkedés alá vonták a férfit, akit többször felszólított a rendőr, hogy ne kiabáljon, fejezze be a cselekményét, de a felszólításnak nem tett eleget, tovább kiabálta, hogy tönkretették a feleségét, illetve a kezével hevesen mutogatott a megyei rendőr-főkapitányság irányába.

Ezt követően a II. rendű panaszos többszöri rendőri felszólításra igazolta magát. Továbbá a rendőr kollégája (M. I. Zs. r. ftörm.) közölte vele, hogy garázdaság szabálysértés elkövetése miatt előállítják a Ny. Rendőrkapitányságra, hogy működjön együtt, aminek nem tett eleget és passzívan ellenállt. A karját megfeszítette, ezért vele szemben testi kényszert alkalmazott a rendőr kollégája a tanult taktikai fogásokkal a II. rendű panaszos kezeit hátra helyzetben megbilincselte. Ezen idő alatt a rendőr figyelte a földön fekvő I. rendű panaszos életfunkcióját.

Ezt követően a kollégája (M. I. Zs. r. törm.) a II. rendű panaszost a helyszínen tartózkodó szolgálati gépjárműbe ültették. A helyszínen megállapítást nyert, hogy a II. rendű panaszossal együtt a III. rendű panaszos is garázda magatartást tanúsított. Ezen intézkedés ideje alatt F. Gy. r. ftörm. a II. rendű panaszossal szemben testi kényszert alkalmazott, így a III. rendű panaszossal szembeni intézkedésben nem vett részt.

Az intézkedés során 13 óra 10 perckor a helyszínre érkezett K. A. mentőápoló mentőgépjárművel. Ezt követően megvizsgálták a földön fekvő idősebb hölgyet, amelynek során megállapítást nyert, hogy sérülést nem szenvedett, illetve hisztérikus rohama idegi alapon történt, de közölte a rendőrrel, hogy további orvosi vizsgálat céljából a kórház SBO-jára szállítja az I. rendű panaszost. Ezt követően K. A. mentőápolóval az I. rendű panaszost a mentő gépjárműhöz kísérték, de nem volt hajlandó beszállni és az egészségügyi ellátásnak magát alávetni. K. A. mentőápoló közölte F. Gy. r. ftörm-rel, hogy mindenféleképpen szükséges beszállítani az I. rendű panaszost a kórházba, ezért vele szemben testi kényszert és bilincset alkalmazott a rendőr az ellenszegülés megtörése érdekében, ami sérülést nem okozott. Az esetről külön biztonsági intézkedés készült.

Ezt követően a kollégák tájékoztatták F. Gy. r. ftörm-t, hogy a III. rendű panaszos is fájlalja a hátát, így őt a kapitányságra történő előállítás előtt egészségügyi ellátásban részesítették. Ezt követően K. A. mentőápoló megvizsgálta a III. rendű panaszost és közölte F. Gy. r. ftörm-rel, hogy őt is beszállítja a kórház TRALL-ra további vizsgálatok céljából. A hát fájdalmaira tekintettel a III. rendű panaszos kezeit hátra helyzetből előre bilincselték, illetve K. A. mentőápoló hordágyba rögzítette őt, fekvő helyzetben. A beszállítás során további kényszerítő eszközt nem használtak egyik személlyel szemben sem. Ezt követően a mentő gépjárművel bekísérték a két panaszost a kórházba további orvosi ellátás céljából.

A III. rendű panaszos orvosi kísérését F. Gy. r. ftörm. és a S. 711-es kollégák hajtották végre. A mentő gépjárműben M. I. Zs. r. törm. tartózkodott a III. rendű panaszossal és az OMSZ munkatársával. A III. rendű panaszos orvosi ellátását követően az előállítása a továbbiakban nem volt indokolt, így szabadon bocsátották.

13) M. N. r. ftörm. 2015. május 18-án készítette el jelentését, amelyben rögzítette, hogy a fenti napon, a szolgálata teljesítése során 12 óra 44 perckor a TIK vezető utasította, hogy jelenjen meg Ny., Sz. téren található megyei rendőr-főkapitányság épülete előtt, mivel ott több személy hangosan kiabál, ordítózik, garázda magatartást tanúsít. A helyszínen 12 óra 50 perckor jelentek meg, ahol már ott tartózkodott Dr. P. Gy. r. alezredes, M. I. r. törm., F. Gy. r. ftörm., akik már megkezdték az intézkedést a panaszosokkal szemben.

M. N. r. ftörm. a helyszínen azt tapasztalta, hogy a II. rendű panaszos, valamint a III. rendű panaszos az I. rendű panaszos mellett állnak (az I. rendű panaszos a parkolóban ült) és ordítóznak. Azt ordították, a megyei rendőr-főkapitányság épületének az irányába, hogy „Nézzétek mit csináltak a feleségemmel, tönkretették a feleségemet, hívjatok neki egy mentőt!”.

A III. rendű panaszos csak többszöri felszólításra volt hajlandó magát igazolni és azt is csak a II. rendű panaszos kérésére, aki felszólításra igazolta magát. A helyszínen megállapítást nyert, hogy a II. és III. rendű panaszosok garázdaság szabálysértését követték el a megyei rendőr-főkapitányság épülete előtt, amiről külön feljelentés készült. A panaszosok kezdetben csak azért kiabáltak, hogy hol van már a mentő, pár perccel később már nem foglalkoztak azzal, hogy az I. rendű panaszos rosszul létre panaszkodik, ezt követően már csak a rendőri intézkedést kritizálták, hogy ők miért lettek intézkedés alá vonva. A panaszosok a helyszínen olyan hangnemben kiabáltak, amellyel mások nyugalma megzavarták, illetve a viselkedésükkel megbotráncokozást okoztak.

A helyszínen közölték velük az intézkedés okát és célját (garázdaság szabálysértés elkövetésének a tényét, amiért előállítják őket a Ny. Rendőrkapitányságra, mivel velük szemben az eljárás azonnal lefolytatható), amire a III. rendű panaszos közölte, hogy hívja az ügyvédjét. Tájékoztatták őt, hogy az intézkedés ideje alatt nem telefonálhat, de ezen rendőri kijelentéssel nem foglalkozott és folytatta a beszélgetést. A III. rendű panaszost újra, a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólította M. N. r. ftörm. a tevékenysége abbahagyására, aminek nem tett eleget annak ellenére sem, hogy kilátásba helyezte kényszerítő eszköz alkalmazását. Ahogyan a III. rendű panaszoshoz közeledett, távolodni kezdett, majd futásnak eredt, miközben a telefonját a fülénél tartotta. Csak néhány métert tudott megtenni, és a C. G. kondicionáló terem bejáratánál utolérték. Dr. P. Gy. r. alezredes megfogta a III. rendű panaszos bal karját és ezáltal megakadályozta a további menekülését. Ezt követően M. N. r. ftörm. is odaért és a másik karját megfogva akadályozta meg az ellenállását. A III. rendű panaszos folyamatosan próbálta a karját a fogásból kihúzni, ezért a karjait Dr. P. Gy. r. alezredes megfeszítette és térdelő helyzetbe kényszerítette és kezeit hátra helyzetben megbilincselte a két rendőr. Ekkor a III. rendű panaszos aktív ellenállása passzívra változott és térdelő helyzetből fenekével a murvás talajra huppant és ülve várakozott tovább. Ekkor a két rendőr fel akarta a panaszost állítani és a többi kollégához kísérni, de közölte, hogy neki súlyos gerinc ferdülése van, és ha rosszul mozdul „elpattan” a gerince, ezért ellátást kér, mert fáj a háta.

Az időközben a helyszínre érkező mentők a III. rendű panaszost hordágyra fektették és a kórházba szállították K. A. mentőápoló vezetésével mentő gépkocsival. A mentő gépkocsiban M. I. r. a III. rendű panaszos kezeit hátra bilincs helyzetből előre bilincselte. Ugyanezen mentő szállította el az I. rendű panaszost, mivel rosszul éreztette magát, erről a biztonsági intézkedésről jelentés készült.

A kórházban az ügyeletes orvos a III. rendű panaszost felállította a fekvő kocsiról és megállapította, hogy 8 napon túl gyógyuló keresztcsont törése van, ő nem tudja eldönteni, hogy így fogdázható-e avagy sem, így az nem lett rávezetve az előzetes orvosi véleményre. Így a rendőr elállt a III. rendű panaszos előállításától, majd a kórházban 15 óra 50 perckor szabadon bocsátotta. Mivel a panaszost nem szállították be a Ny. Rendőrkapitányságra, így a részére nem adták át az igazolást. A panaszossal szemben bilincset, mint kényszerítő eszközt alkalmaztak, amely sérülést nem okozott. A megyei rendőr-főkapitányság épülete előtt lezajló intézkedés során végig jelen volt még a helyszínen Dr. P. Gy. r. alezredes.

A II. és III. rendű panaszosokkal szemben külön szabálysértési feljelentés készült.

14) T. L. T. r. fhdgy. 2015. május 18-án készítette el jelentését, amely szerint a fentebbi napon a forrónyomos parancsnok utasítására T. Gy. r. fhdgy-gyal megjelent a panaszosok lakcímén a III. rendű panaszos meghallgatása céljából. A fenti címen a kerítést csukott állapotban találták. A szolgálati gépjárműből adott hangjelzésre senki sem ment ki az ingatlanból. Ezt követően megjelentek a kórház Traumatológiai Állomásán, ahol az ügyeletes orvosírnok közölte, hogy a III. rendű panaszos 14 óra 55 perckor távozott a rendelőből.

15) B. N. r. törm. és K. J. r. ftörm. 2015. május 18-án, a szolgálatuk teljesítése során 16 óra 30 perckor a szolgálatirányító parancsnok utasítására jelent meg Ny. város Sz. téren adatgyűjtés végett, amelynek során több személyt hallgattak meg. O.-B. Zs. a B. Fitness munkatársa rendőri kérdésre elmondta, hogy az esetet nem látta, mivel az adott időpontban az édesanyja dolgozott, de feltehetően ő sem látta az esetet, mivel a pultot nem szokták elhagyni.

B. B. a F. M. K. ételbár dolgozója rendőri kérdésre elmondta, hogy a kiabálást hallotta, de nem látott semmit, illetve nem hallotta, hogy mit kiabáltak, mivel folyamatosan voltak vendégek és a kiszolgálásukkal volt elfoglalva.

B. D. a C. C. I. dolgozója elmondta, hogy hallotta a kiabálást, de nem látta, hogy kik kiabálnak, illetve nem hallotta, hogy mit kiabálnak.

F. F. Gy. az U. B. dolgozója rendőri kérdésre elmondta, hogy az esetből annyit látott, hogy egy férfi és egy nő, látszólag házaspár nagyon hangosan és hevesen vitatkozik egy hölgygel. Az esettel kapcsolatban mást nem tudott elmondani, mivel az ajtót bezárták, mert a kiabálás, illetve a közelben folyó földmunkálatok zaja zavarta őt a munkavégzésben.

T. E. E. az O. szemvizsgáló üzlet dolgozója rendőri kérdésre elmondta, hogy hallotta a hangos kiabálást. Ezt követően látta, hogy a rendőrségi épület bejárata előtt először egy hölgy és egy úr kiabált egy másik hölgygel, aki feltételezése szerint rendőrségi dolgozó volt. Majd a kiabálás során csatlakozott a két kiabáló félhez egy harmadik hölgy is, ekkor már a rendőrnő mellett állt egy férfi is, aki láthatóan segíteni próbált neki. Elmondása szerint ezek után a kiabáló személyek az épület előtti parkolón keresztül a szemközti fitneszterem elé mentek, ahol továbbra is hallható volt a kiabálás, de az ott történeteket már nem látta, mivel a parkoló járművek eltakarták a helyszínt. Továbbá elmondta, hogy jól hallható volt, hogy a három személy kiabál, de azt a közeli földmunkálatok zaja miatt nem lehetett hallani, hogy mit kiabálnak. Az esettel kapcsolatban mást nem tudott elmondani.

Rendőri kérdésre a meghallgatott személyek elmondták, hogy az üzletek külső homlokzatán térfigyelő kamerák nincsenek elhelyezve.

C. Sz. az E. Hotel dolgozója rendőri kérdésre elmondta, hogy az esetből nem látott és nem is hallott semmit, illetve elmondta, hogy a Hotel épületén vannak elhelyezve külső térfigyelő kamerák, de azok csak a Hotel parkolóját figyelik, így nem látnak rá az érintett területre. Valamint arról is tájékoztatta a rendőrt, hogy a kamerák felvételt nem rögzítenek, azokon csak az élőképek láthatók.

A két rendőr a fentieket jelentette a szolgálatirányító parancsnoknak, majd engedélyével távoztak a helyszínről.

16) A rendőrség mellékelte Dr. I. L. r. alezredes, kapitányságvezető 2015. május 20-án kelt, az esettel kapcsolatban készített összefoglaló jelentését

Az esemény 2015. május 18-án, 12 óra 55 perckor, Ny., Sz. tér 13. szám alatti helyen lévő épület, közterület előtt történt. Az intézkedésben részt vett Dr. P. Gy. r. alezredes a megyei rendőr-főkapitányság Bűnmegelőzési Osztályvezetője, M. N. r. ftorm. a Ny. Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Határrendészeti Osztály Járőr-és Őrszolgálati Alosztály járőre és F. Gy. r. ftorm. a Ny. Rendőrkapitányság K. Rendőrőrs járőre.

Az esemény leírása szerint az I. rendű panaszos a fentebbi időben és helyen a megyei rendőr-főkapitányság Gazdaságvédelmi Osztály hivatali helyiségében tanúként jelent meg egy bűnügy kapcsán. A kihallgatást követően az előadó (B. C. É. r. örgy.) a főkapitányság II. számú objektumán keresztül kísért ki a tanút, aki a rendőrség épülete előtt rosszul lett és

egészségügyi ellátásra szorult, az orvosi ellátásra az előadó az ügyeleten keresztül intézkedett. Ezzel egy időben a helyszínen tartózkodott a II. rendű panaszos és a III. rendű panaszos is. A II. és III. rendű panaszos hozzátartozójuk rosszulléte miatt konfliktusba keveredtek az előadóval, akit az I. rendű panaszos rosszulléte miatt okoltak.

A mentő kiérkezéséig a II. és III. rendű panaszosok folyamatosan kiabáltak és ordítottak az előadóval, amelyet a TIK munkatársa észlelt és a helyszínre irányította a rendőröket.

Az intézkedést a II. rendű és III. rendű panaszossal szemben M. I. r. törm. és F. Gy. r. ftörm. kezdte meg, amelynek segítségével az időközben helyszínre érkező Dr. P. Gy. r. alezredes és M. T. r. ftörm, valamint M. N. r. ftörm. is bekapcsolódott.

Az intézkedés helyszínét rendőri felszólítás ellenére elhagyni szándékozó III. rendű panaszossal szemben Dr. P. Gy. r. alezredes és M. N. r. ftörm. folytatta le az intézkedést. Közölték vele az előállítás tényét, ekkor távolodni kezdett az intézkedés helyszínétől, majd futásnak eredt. A III. rendű panaszost néhány méter után utolérték. Dr. P. Gy. r. alezredes megfogta a bal karját ezáltal megakadályozva a további menekülését. Ezt követően M. N. r. ftörm. is odaért és a másik karját megfogva akadályozta meg az ellenállását. A panaszos folyamatosan próbálta a karját a fogásból kihúzni, ezért a karjait Dr. P. Gy. r. alezredes megfeszítette és térdelő helyzetbe kényszerítette, majd kezeit hátra helyzetben bilincselte meg. Ekkor a panaszos aktív ellenállása passzívvá változott, és térdelő helyzetből testsúlyánál fogva a fenekével a murvás talajra esett. Ekkor fel akarták őt állítani és a többi kollégához kísérni, de közölte, hogy neki súlyos gerincferdülése van és ha rosszul mozdul, akkor elpattan a gerince, ezért egészségügyi ellátást kért, mert fájlalta a hátát. A III. rendű panaszos egészségügyi ellátásra a helyszínre érkező mentő gépkocsi személyzete intézkedett. A panaszost a további vizsgálatok céljából a kórházba szállították és megállapították, hogy az előzetes orvosi vélemény alapján nyolc napon túl gyógyuló keresztcsont törése van.

A III. rendű panaszos ordított, garázda magatartást tanúsított közterületen, a cselekménye abbahagyására irányuló rendőri figyelmeztetéseket, felhívásokat figyelmen kívül hagyta. Két esetben is megelőzte a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával a panaszos irányába intézett jogellenes cselekmény abbahagyására irányuló felszólítást. Az intézkedő rendőrök tehát a panaszost felszólították a tevékenysége abbahagyására, aminek nem tett eleget, annak ellenére sem, hogy kilátásba helyezték vele szemben kényszerítő eszköz alkalmazását. A panaszossal szemben alkalmazott kényszerítő eszközök alkalmazásának a feltételei fennálltak, mivel a szabálysértést továbbfolytató személy előállítása vált szükségessé az intézkedéssel kapcsolatban, így a kényszerítő eszközök alkalmazásának törvényessége megkérdőjelezhetetlen a parancsnok szerint. Az alkalmazott kényszerítő eszközök szükségességéhez sem férhet kétség, mivel a panaszos megpróbálta magát kivonni a rendőri intézkedés alól, így jogszerűen jártak el akkor, amikor a felszólítást követően testi kényszert és bilincset alkalmaztak, amely során figyelembe vették az arányosság követelményét is, mivel a két legenyhébb rendszeresített kényszerítő eszközt alkalmazták, amelyek csak a szükséges ideig tartottak, amíg a panaszos ellenállása meg nem tört. A III. rendű panaszos a rendőri intézkedéssel összefüggésben –, de nem közvetve a kényszerítő eszközök alkalmazása által – nyolc napon túl gyógyuló keresztcsonttörést szenvedett. A bekövetkező sérülés nem az intézkedő rendőr cselekménye által keletkezett, a sérülés okozására az intézkedő rendőröknek a szándéka nem terjedt ki. A sérülés keletkezését követően az intézkedést lefolytató rendőrök azonnal intézkedtek a sérült panaszos orvosi ellátására a TIK-on keresztül a mentőszolgálat értesítésével. A panaszost az intézkedés helyszínére érkezett mentőszolgálat szállította

kórházba K. A. mentőápoló irányításával, amelyet követően a sérüléseit Dr. Cs. Zs. ügyeletes orvos látta el. Az eset kapcsán hozzátartozó kiértesítését nem kérte a III. rendű panaszos, mivel családtagjai az intézkedés helyszínén tartózkodtak. A rendőri intézkedés során egyebekben anyagi kár nem keletkezett.

Az intézkedés biztonságos befejezését követően az intézkedő rendőrök rádión keresztül szóban, majd a kapitányságra beérve írásban tettek jelentést a személyi szabadságot korlátozó intézkedéseikről. Az előjárók megfelelő módon kivizsgálták a kényszerítő eszköz alkalmazását. Az intézkedő rendőrök részletes jelentést írtak. A részes személyek, tanúk meghallgatására nem került sor, mivel az intézkedéssel érintett személyek elzárkóztak a további rendőrségi meghallgatástól, erről külön feljegyzések készültek, amelyek a melléklet tárgyát képezik.

Az intézkedő rendőrök a panaszosokkal szemben a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 170. § alapján garázdaság szabálysértése, valamint a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdése alapján jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt szabálysértési feljelentést tettek.

A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a rendőröket az Rtv. 13. § (1) bekezdése, valamint a Szolgálati Szabályzat 4. § (3) bekezdése által meghatározott intézkedési kötelezettség terhelte a szabálysértést elkövető és azt a rendőri felszólításra továbbfolytató személyekkel szemben. Az intézkedő rendőrök a rendelkezésre álló dokumentumok alapján jogszerűen, szakszerűen, az arányosság követelményeit szem előtt tartva alkalmazták az Rtv-ben, valamint a Szolgálati Szabályzatban foglalt kényszerintézkedéseket, mivel az intézkedés alá vontak ellenszegültek a rendőri intézkedésnek, mi több a III. rendű panaszos megpróbálta magát kivonni a jogszerű rendőri intézkedés alól azzal, hogy megpróbált elszaladni a rendőrök elől. A III. rendű panaszos olyan célzatos fizikai erő kifejtést alkalmazott, amely a jogszerűen intézkedő rendőrt az intézkedése megkezdésében, annak lefolytatásában, illetve befejezésében akadályozta, így a panaszos magatartása alapján arányosan döntöttek az Rtv. 47. § alapján a testi kényszer, majd azt követően az Rtv. 48. § c) és d) pontok alapján a bilincs alkalmazásáról és azok végrehajtásának a módjairól is. Ebből következően, az adott helyzetben történő fizikai erő kifejtés után keletkezett sérülés nem róható fel az intézkedő rendőrök terhére, már csak azért sem, mert a III. rendű panaszos sérülése abból adódott, hogy a megbilincselte térdelő helyzetben lévő panaszos egy hirtelen mozdulattal hátravetette magát, amitől a keresztcsontjára esett. A panaszos elesését az intézkedés alá vont rendőrök megakadályozni a hirtelen tett mozdulat miatt már nem tudták, mivel a bilincs felhelyezését követően a panaszos aktív ellenszegülése megtört, így a szükségesség figyelembe vételével további testi kényszer alatt tartása indokolatlanná vált, azaz közvetlen testi kontrollból kikerült.

A kapitányságvezető végezetül megállapította, hogy az ügy összes körülményeire figyelemmel, az esettel kapcsolatban felelősségre vonást nem kezdeményez.

17) A III. rendű panaszos előzetes orvosi véleménye szerint, amelyet a panaszost megvizsgáló orvos M. N. r. ftörm-nek adott át, a panaszos keresztcsontja eltörött, amely sérülés nem életveszélyes, nyolc napon túl gyógyuló.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszosok kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

1) A Testület a panaszbeadványban foglaltak kapcsán elsőként azt értékelte, hogy a hatásköri szabályai a sérelmezett események vizsgálatát mennyiben teszik lehetővé, hiszen a panaszosok a beadványukat, mint feljelentést terjesztették elő, amelyben kérelmezték, hogy a Testület állapítsa meg különféle bűncselekmények tekintetében a rendőrök büntetőjogi felelősségét.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.) tekintetében van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A fentebb hivatkozott Rtv. szakaszokat szükséges kiegészíteni jelen panaszem kapcsán a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 196. §-a szerint panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatába (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni”. Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárási törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

Az Rtv. IV., V., VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálása – függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor – az Rtv. 92 – 93/B. §§-ok tekintendők irányadónak, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és foganatosításának a módja.

Az ügyész tehát a nyomozó hatóság által foganatosított (vagy elmulasztott) eljárási cselekmény megalapozottságát, a büntetőeljárás törvénynek megfelelő voltát vizsgálhatja, abban azonban nem foglalhat állást, hogy a végrehajtás módja az Rtv. rendelkezéseinek megfelelt-e.

A Be. 2. § (1) bekezdés alapján a bíróság az ítékezés során törvényes vád alapján jár el. Jelen szakasz (2) bekezdés szerint pedig a vád akkor minősül törvényesnek, hogy ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi. A Be. 171. § (1) bekezdése szerint bűncselekmény miatt bárki tehet feljelentést. A Be. 172. § (1) bekezdése alapján a feljelentést rendszerint az ügyésznél vagy a nyomozó hatóságnál írásban vagy szóban kell megtenni. A szóban tett feljelentést jegyzőkönyvbe kell foglalni. A feljelentést nyomban nyilvántartásba kell venni.

A hivatkozott Btk. és Be. szakaszokra, valamint az Rtv. által a Testület hatáskörére vonatkozó szabályokra tekintettel megállapítható, hogy büntetőeljárás lefolytatását, a rendőrök felelősségre vonását a Testület nem végezheti el, hiszen a hatásköri szabályai nem jogosítják fel arra. A sértett sérelmére elkövetett bűncselekmények elkövetésére vonatkozó gyanú alapján büntetőeljárás lefolytatására büntető bíróság jogosult, valamint a feltételezett elkövetők esetleges büntetőjogi felelősségének a megállapítására a büntető bíróság rendelkezik hatáskörrel.

Így a fentiekben kifejtettek alapján a Testület nem jogosult, a panaszosok feljelentésében foglaltak kivizsgálására, így büntetőeljárás indítására, lefolytatására, és a panaszosok által elkövetőkként megnevezettek felelősségre vonására sem.

IV.

Ellenben a Testület hatáskörének birtokában vizsgálatának tárgyává tette az I. rendű panaszossal szembeni biztonsági intézkedés elmulasztására vonatkozó kifogást, a II. és III. rendű panaszos előállítását, a mindhárom panaszossal szemben alkalmazott kényszerítő eszközöket, a III. rendű panaszos rendőri bántalmazásra vonatkozó panaszát valamint a III. rendű panaszos mobiltelefon használat korlátozására vonatkozó kifogását. Ezen kívül a Testület megvizsgálta a II. rendű panaszos által előterjesztett sérelmeket, úgy, mint azt, hogy velük a rendőrök gúnyolódtak, lecigányozták őket és a panaszosnak a szolgálati gépjárműben kellett lennie és úgy végig néznie azt, amint az I. és III. rendű panaszossal szemben intézkednek. Végezetül a Testület megvizsgálta azt, hogy a rendőrségnek volt-e tudomása az I. és III. rendű panaszos egészségügyi állapotáról és ennek megfelelően intézkedtek-e velük szemben.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosok Magyarország Alaptörvénye II. cikkében rögzített emberi méltósághoz fűződő alapvető jogát, valamint az abból levezethető testi integritáshoz fűződő jogát, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, illetve a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület megvizsgálta azt a panaszosi kifogást, amely szerint a rendőrség nem érzékelt az I. rendű panaszos rosszul van, és orvosi ellátásra szorul. A II. és III. rendű panaszos többször kérte a rendőröket, hogy hívjanak az I. rendű panaszoshoz mentőt, de álláspontjuk szerint ez nem történt meg, így az I. rendű panaszos emberi jogai sérelmet szenvedtek annak következtében, hogy a rendőrség elmulasztotta biztonsági intézkedés végrehajtását.

A rendőrség határozottan visszautasította a panaszosok állításának valóság alapját, hiszen a helyszínre érkező rendőr a TIK-en keresztül intézkedett mentő helyszínre rendelése iránt. A mentőápolóval rendelkező mentő gépjármű 13 óra 10 perckor jelent meg a helyszínen és rögtön megvizsgálta az I. rendű panaszost, aki tekintetében megállapították, hogy további vizsgálatok elvégzése érdekében indokolt a kórházba szállítása. Így a rendőrség tájékoztatása szerint az I. rendű panaszossal szemben az Rtv. 37. § b) pontja alapján foganatosítottak 12 óra 55 perc és 15 óra 50 perc között biztonsági intézkedést, hiszen amikor a helyszínre érkeztek a rendőrök azt észlelték, hogy az I. rendű panaszos a földön ül egy parkolóban őt pedig a mentőért kiáltó II. és III. rendű panaszos veszi körül. Az I. rendű panaszos zavart volt, összevissza beszélt, így az őt meghallgató rendőr indokoltan tartotta azt, hogy mentő iránt intézkedjen.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 37. § szerint:

„A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése érdekében

a) megteszi a veszélyhelyzet elhárításához, megszüntetéséhez haladéktalanul szükséges, a feladatkörébe tartozó intézkedéseket;

b) intézkedik az önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában;

c) intézkedik az öngyilkosság lehetőség szerinti megakadályozására;

d) közterületen vagy nyilvános helyen - ha az élet vagy a testi épség védelme megkívánja - intézkedik a magatehetetlen, önkívületben lévő, illetve erősen ittas vagy bódult személynek a lakására vagy kijózanító állomásra, egészségügyi intézetbe kíséréséről, illetőleg szállíttatásáról;

e) területet lezárhat, és megakadályozhatja, hogy oda bárki belépjen vagy onnan távozzék, illetőleg az ott tartózkodókat távozásra kötelezheti.”

A Szolgálati Szabályzat 10. §-a szabályozza a biztonsági intézkedésre vonatkozó rendelkezéseket. E szerint:

„ (1) A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetve az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet észlelése esetén - az Rtv. 37. §-ában meghatározott intézkedések végrehajtása során - a helyszínen

a) tájékozik, azonnali elsődleges jelentést tesz, az esemény jellegétől függően a veszély elhárításában közreműködni kötelezettek riasztja,

b) gondoskodik az életmentésről és az elsősegélynyújtásról,

c) intézkedik a vagyonmentésre és a további károk megelőzésére,

d) jelentést tesz, szükség esetén újabb erőket és eszközöket igényel, valamint javaslatot tesz további intézkedések megtételére,

e) intézkedik a bűncselekmények megelőzésére és a veszélyhelyzettel összefüggő bűncselekmények felderítésére,

f) tájékoztatást ad a szolgálati előjáró utasítása szerint, valamint

g) intézkedik a közrendet zavaró cselekmények megszüntetésére, az illetéktelenek távoltartására, a közúti forgalom esetleges elterelésére, szükség esetén a személyek elszállítására, az állatok elterelésére.

(2) Biztonsági intézkedés keretében terület lezárására kell intézkedni

a) természeti vagy ipari katasztrófa, valamint annak veszélye esetén,

b) tüzeset, műszaki mentés helyszínén,

c) bűncselekmény, közlekedési és egyéb baleset esetén,

d) súlyos fertőző betegség, talált sugárzó anyag, robbanóanyag, robbantással történő fenyegetés esetén, valamint

e) terrortámadás veszélye vagy terrorcselekmény esetén.

A rendőrség tehát saját észlelése és a II., valamint a III. rendű panaszos mentő iránti igényére figyelemmel intézkedett mentő helyszínre irányítás érdekében. A Testület az általa kialakított történeti tényállás részeként tekintette azt, amikor a rendőrök az I. rendű panaszost intézkedés alá vonták, akkor a panaszos a megyei rendőr-főkapitányság épülete előtti parkolóban ült, zavartan viselkedett, valamint a II. és III. rendű panaszos többek között azt kiabálták a megyei rendőr-főkapitányság irányába, hogy „hívjatok mentőt”. A rendőr, amikor megérkezett a panaszoshoz, akkor megpróbálta meghallgatni, nyilatkoztatni a történetekkel kapcsolatban, de a panaszos dadogott, zavart volt, össze-vissza beszélt, így a rendőr azonnal intézkedett mentő helyszínre irányítása érdekében a TIK-en keresztül. Mind a panaszos, mind pedig a rendőrség egybehangzó tényelődást hozott a Testület tudomására tekintetben, hogy a helyszínen volt mentő, amely az I. és a III. rendű panaszost is az intézkedés helyszínéről kórházba szállította. Erre figyelemmel a Testület nem találta megalapozottnak azt a panaszosi kifogást, amely a rendőrség részéről a biztonsági intézkedés végrehajtásának elmulasztására vonatkozott, hiszen a panaszosok saját maguk is megerősítik beadványukban azt a tényt, hogy a helyszínen volt mentő. A Testület megítélése szerint a rendőrök a helyszínen tapasztaltak tükrében megfelelően intézkedtek akkor, amikor az I. rendű panaszoshoz mentőt hívtak, hiszen ezen cselekmény végrehajtása kapcsán figyelembe vették a panaszos testi épségét, egészségét, így a tapasztaltakkal arányos, szükséges és indokolt intézkedést hajtottak végre. Ezen körülményekre figyelemmel a Testület megállapította, hogy a rendőrök az I. rendű panaszossal szemben végrehajtottak biztonsági intézkedést, így őket mulasztás tekintetben nem terheli, ezért az I. rendű panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga nem szenvedett sérelmet.

A fentiekben kifejtettek értelmében a Testület nem találta megalapozottnak a rendőri mulasztásra vonatkozó kifogást, hiszen a rendőrök az Rtv. 37. § b) pontja alapján foganatosítottak az I. rendű panaszossal szemben biztonsági intézkedést, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga.

2) Ezt követően a Testület a II. és III. rendű panaszosok előállítását vizsgálta meg.

a) Az előállítás jogalapja kapcsán a Testület az alábbi álláspontra helyezkedett.

A rendőrség tájékoztatása szerint, amikor megjelentek az intézkedő rendőrök a bejelentés helyszínén, akkor a II. és III. rendű panaszos kiabált, ordított, folyamatosan a megyei rendőr-főkapitányság épülete felé mutogatott. Azt kiabálták, hogy „tönkretettétek a feleségemet”; „megöltétek a feleségemet”; „hívjatok mentőt”. Amikor a panaszosokat intézkedés alá vonták, akkor többszöri rendőri felszólítás hatására sem hagyták abba agresszív magatartásukat. Igazolni sem voltak hajlandók magukat. Mindkét panaszost kétszer, a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával szólították fel arra, hogy igazolják magukat és hagyják abba a szabálysértő magatartásukat és vessék alá magukat a rendőri intézkedésnek, működjenek együtt. A panaszosok nehezen, de eleget tettek azon kötelezettségüknek, hogy igazolják magukat, azonban a magatartásukat továbbra sem hagyták abba. A rendőrök tájékoztatták őket, hogy magatartásukkal megvalósítják a Szabs. tv. 170. §-ába ütköző garázdaság szabálysértését, így amennyiben nem hagynak fel ezen cselekményükkel, akkor őket elő fogják állítani a Ny. Rendőrkapitányságra figyelemmel arra, hogy a cselekményüket felszólítás ellenére tovább folytatták és velük szemben a szabálysértési eljárás lefolytatható. Mivel a panaszosok egyike sem tett eleget a rendőri felszólításnak, ezért mindkettőjük az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjára figyelemmel előállították.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.

A jogszabályhely értelmezése alapján kijelenthető, hogy az f) pont I. fordulata szerinti esetben az előállításhoz három feltétel együttes megvalósulása szükséges (konjunktív elemek): a) egy jogszerűtlen magatartás, ami felveti szabálysértés elkövetésének gyanúját, b) meghatározott személyhez vagy személyek csoportjához célzott rendőri felszólítás, amely a jogszerűtlen magatartás abbahagyására irányul; és végül c) az, hogy a rendőri felszólítás ellenére a személy, vagy személyek csoportja ezen jogsértő magatartás elkövetését mégis folytatja. Bármely feltétel hiánya az előállítás jogszerűtlenségének megállapítását vonja maga után.

A jogszabályhely II. fordulata értelmében, vagyis akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható hivatkozás vonatkozásában a Testület azt vizsgálta, hogy a panaszosok megvalósíthattak-e konkrét szabálysértést az intézkedés helyszínén, a rendőrség beszerezte-e azon adatokat, amelyek alapján a szabálysértési eljárás megindítható, így az eljárás megkezdéséhez (szabálysértési feljelentés megtétele) és az eljárás lefolytatásához minden, a rendőrség rendelkezésére álló eszköz meg volt-e.

A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel tehát először azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerült-e valamely szabálysértés elkövetésének olyan szintű gyanúja, amely folytatása esetén elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

A rendőrségi átirat és a Testület által kialakított történeti tényállás szerint mindkét panaszossal szemben a helyszínen felmerülhetett a Szabs. tv. 170. §-ába ütköző és a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő szabálysértések elkövetésére vonatkozó egyszerű gyanú.

A Szabs. tv. 170. § alapján, aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, szabálysértést követ el.

A Szabs. tv. 216. § (1) bekezdése értelmében, aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el.

A Testület az eset kapcsán utal az Rtv. 19. §-ára is, amely a következőként rendelkezik.

„19. § (1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

A Testület által kialakított történeti tényállás szerint mindkét panaszos az intézkedés helyszínén körülállta a parkolóban, a földön ülő I. rendű panaszost és folyamatosan ordítottak, mutogattak a megyei rendőr-főkapitányság irányába. Amikor a rendőrök a helyszínre érkeztek, akkor rendőri jelenlét keretében is továbbfolytatták a garázda magatartás kifejtését, sőt azt többszöri felszólítás ellenére sem hagyták abba. A cselekmény kifejtésében a bilincs alkalmazása törte meg a panaszosokat. Így a rendőrség a helyszínen észlelhette azt, hogy a panaszosok garázdaság szabálysértését követik el, amely az oldalukon intézkedési kötelezettséget keletkeztetett az Rtv. 13. § (1) bekezdésében rögzítettekre figyelemmel. Ezen intézkedési kötelezettség keretén belül a rendőröknek a szükséges intézkedéseket végre kellett hajtaniuk, vagyis mindkét panaszost fel kellett szólítaniuk arra, hogy jogellenes cselekményüket hagyják abba, amennyiben pedig ezt nem tették meg, akkor a szükséges intézkedések és kényszerítő eszközök tárházából azt az arányos, szükséges és indokolt típust kell kiválasztaniuk, amely alkalmas arra, hogy mindkét panaszost rábírják arra, hogy abbahagyják szabálysértési cselekményüket.

Mivel a garázda magatartásával egyik panaszos sem hagyott fel a rendőri jelenlétre és a többszöri rendőri felszólításra tekintet nélkül, így a Testület véleménye szerint nem volt megalapozatlan az a rendőri vélemény sem, amely a jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetésére vonatkozott. Ennek kapcsán a Testület jelzi, hogy a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés megvalósulásához – figyelemmel az Rtv. 19. § szabályaira – egyrészt szükséges egy rendőri intézkedés, amely nem nyilvánvalóan jogszerűtlen, másrészt az, hogy ezzel az intézkedéssel szemben valaki ellenszegülést tanúsítson.

Utóbbi tényállási elem (az ellenszegülés) megállapításához pedig a Testület álláspontja szerint vagy aktív, tevőleges, az intézkedés céljának ellenszegülő – de a rendőr személyét fizikailag nem támadó – magatartás szükséges, vagy egy intézkedés végrehajtását gátló, passzív magatartás, szándékos nem cselekvés.

Habár a panaszosok tagadták azt, hogy ellenálltak volna a rendőri intézkedésnek, mégis megállapítható, hogy az ellenállás kapcsán tapasztalt ellentmondást a Testület a rendelkezésére bocsátott potenciális szemtanúk meghallgatása során előadottakkal fel tudta oldani. A rendőri intézkedés helyszínén működő vendéglátó ipari egységek dolgozói, üzletek alkalmazottai közül többen észlelték azt, hogy a megyei rendőr-főkapitányság épülete előtti parkolóban három személy tartózkodik, akik közül egy a földön ül, kettő pedig kiabál és mutogat a megyei rendőr-főkapitányság épülete felé. Ezen a ponton a rendőrség tényelődása

tűnik megalapozottnak a panaszosok állításával szemben, így a Testület megítélése szerint a panaszosok a helyszínen – az I. rendű panaszos egészségügyi állapotára tekintettel – olyan felfokozott lelki állapotban lehettek, amely alapján valóban kiabálhattak, ordibálhattak, így ezúton adtak hangot nemtetszésüknek, elégedetlenségüknek. Erre figyelemmel ilyen állapotban kerültek interakcióba a rendőrökkel, akik egyébként a mérgük tárgyát képezték, így valószínűleg a rendőri jelenlét nemhogy segített volna, hanem rontott ezen állapoton. Így a Testület véleménye szerint a II. és III. rendű panaszos a rendőri intézkedés során – amely nyilvánvalóan nem volt jogellenes – valószínűleg kiabált, elégedetlenkedett, negligálta a rendőri jelenlétet.

Számba véve az előállítás jogalapja és a felhívott szabálysértési tényállás kapcsán a Testület által fentebb rögzített általános követelményeket, a panaszosok előállítása tehát akkor lenne jogszerűnek minősíthető, ha

- egy nem nyilvánvalóan jogszerűtlen rendőri intézkedéssel szemben ellenszegülést tanúsítanak;
- az eljáró rendőrök felszólítják őket ezen ellenszegülő magtartás abbahagyására;
- azonban a panaszosok ezt figyelmen kívül hagyva az intézkedéssel szembeni ellenállását tovább folytatták volna.

Az, hogy a helyszínen egy nem nyilvánvalóan jogszerűtlen rendőri intézkedés zajlott, a Testület rendelkezésére bocsátott információk alapján megállapítható volt. A rendőrök azt tapasztalták a helyszínre érve, hogy az I. rendű panaszos a földön ül a megyei rendőr-főkapitányság előtti parkolóban, míg a II. és III. rendű panaszos kiabál, ordítózik és a megyei rendőr-főkapitányság irányába mutogat. A rendőri jelenlét a panaszosok magatartását nemhogy megtörte volna, hanem bizonyos értelemben véve fokozta, így a rendőrség oldalán az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján intézkedési kötelezettség keletkezett, amelynek keretén belül a panaszosokat fel kellett arra szólítani, hogy hagyják abba a közösség megzavarására alkalmas, megbotránkozó magatartásukat. Tekintettel arra, hogy a rendőrök többször felszólították a panaszosokat a magatartásuk abbahagyására, sőt a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával is kilátásba helyezték a szigorúbb rendőri fellépés lehetőségét, mégis a panaszosok továbbfolytatták a Szabs. tv. 170. §-ába ütköző magatartásukat, így tulajdonképpen azáltal, hogy nem hajtották végre a rendőri utasításban foglaltakat ezáltal a magatartásuk alkalmas volt a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésbe ütköző szabálysértés megvalósítására. Mivel egy nem nyilvánvalóan jogellenes rendőri intézkedésnek a panaszosok nem vetették alá magukat, nem hajtották végre a rendőrök utasításait, nem működtek együtt annak ellenére, hogy a rendőrök kellő időtartamot és lehetőséget biztosítottak a panaszosoknak arra, hogy felhagyjanak jogellenes cselekményükkel, ők mégis ennek ellenére tovább folytatták a szabálysértéseket, így a Testület véleménye szerint az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja már önmagában kellő felhatalmazást biztosított a rendőrök oldalán a II. és III. rendű panaszossal szemben előállítás foganatosítására. Így ezen körülményre tekintettel a panaszosok személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet az előállításuk kapcsán.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának II. fordulata alkalmazhatósági feltételeinek vizsgálata kapcsán a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy mivel a rendőrök hatalmában voltak a panaszosok, igazoltatásuknak köszönhetően a személyi adataik is a birtokukban voltak, valamint a rendőrkapitányság közelsége és a tapasztalt elkövetésre utaló történeti tényállás és a két szabálysértés elkövetésére vonatkozó egyszerű gyanú, mint feltételek együttesen fennálltak ahhoz, hogy a panaszosokkal szemben lefolytathassanak szabálysértési eljárást. A Testület ezen a ponton jelzi, hogy az intézkedés kezdetén tapasztaltakra tekintettel, az

előállítás foganatosításának a kezdetén értékeli a kérdéskört, így megállapítása szerint, amikor a panaszosokkal szemben kifejtették az intézkedést, akkor nemcsak az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulatának, hanem a II. fordulatának a feltételei is fennálltak a panaszosokkal szemben, így ezen előállítási okra való hivatkozás is a Testület megítélése szerint fennállt, így együttesen az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja kellő jogszabályi felhatalmazást biztosított a rendőrségnek a panaszosok előállításához, így egyik panaszos személyi szabadsághoz való joga sem szenvedett sérelmet.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a II. és III. rendű panaszosok személyi szabadsághoz való joga az előállítás jogszerűtlensége miatt, hiszen az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja kellő jogszabályi felhatalmazást biztosított a rendőrségnek a II. és III. rendű panaszos előállításához.

b) Mivel ugyanakkor az Rtv. 33. § (2) bekezdése alapján foganatosított előállítások esetén a jogalkotó a rendőr mérlegelési jogkörébe utalta az előállítás szükségességéről a döntést, a Testületnek a jogalap fennállásakor is vizsgálnia kell, hogy az előállítás megfelel-e az arányosság követelményének.

Az Rtv. 15. § (2) bekezdése ugyanis kimondja: több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással jár.

A panaszosok előállítására az ügy adatai szerint azért került sor, mert a rendőri felszólításnak nem engedelmeskedtek, ellenszegültek, továbbra is a garázdaság szabálysértését követték el, és így egyben mivel nem engedelmeskedtek a rendőri felszólításnak magatartásukkal a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző szabálysértést is megvalósítottak. A konkrét esetben tehát vizsgálni kellett azt, hogy az adott körülmények között szükség volt-e a panaszosok előállítására annak érdekében, hogy a rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülését megtörjék és a szabálysértési eljárás lefolytatását is adott esetben megkezdhessék.

A Testület álláspontja szerint a panaszosok ellenszegülését, a szabálysértés továbbfolytatását más módon nem lehetett megtörni, és nem lehetett másként megakadályozni, hogy továbbra is ordítsanak, kiabáljanak, így a Testület álláspontja szerint adott helyen, adott időben nem állt a rendőrség rendelkezésére, más kevésbé jogkorlátozó eszköz az elérni kívánt cél realizálása érdekében, mint az előállítás foganatosítása. Ezért a Testület véleménye szerint a panaszosokkal szemben foganatosított személyi szabadságot korlátozó intézkedés megfelelt az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelményének, így nem sérült a panaszosok személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a II. és III. rendű panaszossal szemben foganatosított előállítás megfelelt az Rtv. 15. §-ában meghatározott követelményeknek, így az arányos volt, ezért nem sérült a panaszosok személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga.

c) Az előállítás időtartamának jogszerűsége kapcsán a Testület az alábbi megállapításokra jutott.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult

meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 óras (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 óras) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

i) A rendőrség a II. rendű panaszos személyi szabadságát 2015. május 18-án 12 óra 55 perctől 15 óra 15 percig, azaz összesen 2 óra 20 percen át korlátozta az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján.

A Testület rendelkezésére bocsájtott iratokból közelítő pontossággal rekonstruálható, hogy a panaszossal szemben, az előállításának ideje alatt milyen érdemi cselekményeket hajtottak végre. A panaszossal szembeni intézkedést a rendőrök 12 óra 55 perckor kezdték meg, amikor megpróbálták igazoltatni, de azt csak a sokadik rendőri felszólításra lehetett realizálni. Így a panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdés 1) pontja alapján igazoltatták, majd felszólították az általa, a magatartásával megvalósított garázdaság szabálysértés elkövetésének az abbahagyására. Figyelemmel arra, hogy a panaszos többszöri rendőri felszólításnak sem engedelmeskedett, így az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerinti előállítása felől határoztak. Ezt követően az Rtv. 31. § (1) bekezdés szerint átvizsgálták, az Rtv. 48. § b) pontja szerint 13 óra 5 perc és 13 óra 40 perc között megbilincseltek. Ezt követően pedig beültették a rendőrség szolgálati gépjárművébe. Miután az I. és a III. rendű panaszost elszállította a mentő gépjármű a helyszínről, így 13 óra 30 perc körül szállították be a panaszost a kapitányságra, ahol elhelyezték az előállító helyiségbe, kiállították az előállításával összefüggő dokumentumokat. A panaszos rosszul éreztette magát, így vele szemben az Rtv. 37. § d) pontja alapján 14 óra 26 perc és 14 óra 50 perc között biztonsági intézkedést hajtottak végre, majd szabálysértési eljárás lefolytatása nélkül szabadon bocsátották.

A Testület megítélése szerint a panaszos személyi szabadságának 2 óra 20 percen keresztül történő korlátozása a panaszos által, az intézkedés helyszínén megvalósítottak fényében indokolt, szükségszerű és az Rtv. 15. §-ában meghatározottaknak megfelelt, azaz arányos volt. A Testület a kérdéskör megítélése kapcsán azt is figyelembe vette, hogy a rendőrök a helyszínen három személlyel egy időben intézkedtek, így a Testület véleménye szerint a panaszossal szemben viszonylag gyorsan, rövid időn belül érdemi cselekményeket hajtottak végre, így a panaszos személyi szabadságának korlátozása alatt nem telt el olyan holtidő, amely nem állt volna arányban a jogkorlátozás mértékével. A rendőrség által, a Testület rendelkezésére bocsájtott iratokból talán, összesen kb. fél óra, háromnegyedóra lehetett az az időtartam, amikor a panaszos kifejezett rendőri interakció nélkül, egymaga tartózkodott az előállító helyiségben. Mivel ezt követően rosszul lett, hozzá mentőt hívtak, így további érdemi cselekmények végrehajtására került sor vele szemben. Ezen indokokra tekintettel a Testület

ügy határozott, hogy nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga az előállítás időtartamának arányossága kapcsán.

Így a fentiekre tekintettel, a Testület álláspontja szerint a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült az előállítás ideje kapcsán, hiszen az megfelelt az Rtv. 15. §-ában foglalt arányossági követelménynek.

ii) A rendőrség a III. rendű panaszos személyi szabadságát 2015. május 18-án 12 óra 55 perctől 15 óra 50 percre, azaz összesen 3 óra 55 percre korlátozta az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján.

A Testület a birtokában lévő dokumentumok alapján közelítő pontossággal rekonstruálta azt, hogy a panaszossal szemben, az előállításának az időtartama alatt a rendőrök milyen érdemi cselekményeket hajtottak végre. A helyszínre kiérkező rendőr a panaszossal szemben az intézkedést 12 óra 55 perckor kezdte meg, amely során többször felszólította szabálysértő magatartásának az abbahagyására, valamint felszólította arra, hogy személyazonosságát igazolja. A panaszos a sokadik rendőri felszólításra, a II. rendű panaszos utasítására igazolta magát, de ennek ellenére a szabálysértő magatartásának kifejtését nem hagyta abba. Többször próbált meg telefonálni, egyszer elrohant az intézkedő rendőrök elől, akik utána eredtek és a szökését, valamint a rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülését, ellenállását az Rtv. 48. § c) és d) pontjai alapján 12 óra 55 perc és 15 óra 50 perc közötti bilincs alkalmazásával tudták megtörni. Ezt követően a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján előállították, az Rtv. 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták. A 13 óra 10 perckor a helyszínre kiérkező mentőápoló megvizsgálta a panaszost és az I. rendű panaszossal együtt beszállította a helyi kórházba, ahová kb. 2 óra körül érkezhettek meg. Ezt követően a panaszost orvosi vizsgálatoknak vetették alá, majd mivel egészségügyi állapota nem tette lehetővé a kapitányságra való előállítását, így a panaszossal szemben intézkedő rendőr az előállításának a befejezése mellett döntött, így a panaszossal szemben az előállítás 15 óra 50 perckor véget ért.

A panaszossal szemben a Testület véleménye szerint a rendőrség gyorsan intézkedett, nem állapítható meg olyan holtidő, amely alatt érdemi cselekményt ne fejtettek volna ki a panaszossal szemben. A kórházban eltöltött közel két óra időtartam tűnhet viszonylag hosszúnak, de etekintetben a Testület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a panaszos egészségügyi állapota, a kórház leterheltsége, a betegfelvétel ideje, az orvosi vizsgálat ideje, a szükséges vizsgálatok elvégzése az, amely ezt az időtartamot determinálta, tehát ezen 2 órás időintervallumot a rendőrség érdemi cselekményével nem befolyásolhatta. Így a Testület a kérdéskör megítélése kapcsán nagyobb hangsúlyt fektetett a kórházba szállítása előtti időtartamnak, hiszen álláspontja szerint az, amelyet a rendőrség cselekménye befolyásolt. Így az 50 perces helyszíni intézkedés során nemcsak a fentebb kifejtett történeti tényállást, vagyis azt értékelte a Testület, hogy a panaszossal szemben milyen cselekményeket fogantatosítottak, hanem azt is, hogy a rendőröknek három személlyel szemben, egyidőben, különféle intézkedéseket kellett végrehajtania. A Testület megállapítása szerint a rendőrség ezen aspektusból értékelve is a panaszos előállításának az arányosságát gyorsan, holtidő nélkül reagált érdemi rendőri intézkedés végrehajtásával a panaszos által kifejtett magatartásokra. Ezen körülményekre figyelemmel a Testület megállapítása szerint a panaszos előállításának az időtartama megfelelt az Rtv. 15. §-ában szabályozott arányosság követelményének, így nem sérült az előállítás időtartama kapcsán a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga.

Így a fentiekre tekintettel, a Testület álláspontja szerint a panaszos személyi szabadsághoz fűződő alapvető joga nem sérült az előállítás ideje kapcsán, hiszen az megfelelt az Rtv. 15. §-ában foglalt arányossági követelménynek.

3) A Testület ezt követően a panaszosok bilincselését vizsgálta meg.

Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe vételével alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontaknak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Az Rtv. 48. §-a úgy rendelkezik, hogy a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A fentieket a Szolgálati Szabályzat 41. §-a tovább finomítja:

41. § (1) „Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
- g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

- a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,
- b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,
- c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrről, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A (3) bekezdés szerint pedig a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

- a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint
- b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A Szolgálati Szabályzat 41. §-ának (6) bekezdés a) pontja szerint a bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől. A (7) bekezdés szerint a rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, falnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartásra vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.

a) A rendőrség előadása szerint, amikor a helyszínre megérkező rendőr azt tapasztalta, hogy az I. rendű panaszos a földön ül, akkor azonnal elkezdte meghallgatni, nyilatkoztatni, de érdeemben nem tudott a rendőr által feltett kérdésekre reagálni, zavart volt, összefüggéstelenül beszélt. Erre tekintettel a rendőr mentőt hívott hozzá. A helyszínre megérkező mentőápoló a panaszost miután megvizsgálta úgy nyilatkozott, hogy további orvosi vizsgálatot, ellátást igényel a panaszos, így feltétlenül be kell szállítani őt a kórházba. A panaszos továbbra is zavart volt és folyamatosan kifejezte azt, hogy nem akarja, hogy őt beszállítsák a kórházba. Erre tekintettel a rendőr úgy határozott, hogy mivel a panaszos ellenszegült a rendőri utasításnak, nem kívánt a mentőbe szállni és nem akarta, hogy őt beszállítsák a kórházba, így az Rtv. 48. § alapján megbilincselte a panaszost 13 óra 30 perc és 14 óra 10 perc között kezeinek hátra helyzetben történő bilincselésével addig, amíg bevitték a kórházba.

A Testület véleménye szerint, habár a rendőrség tételesen még sem jelölte meg az Rtv. releváns pontját, mégis a rendőr a panaszost az Rtv. 48. § d) pontja alapján bilincselte meg, az ellenszegülésének a megtörése végett, vagyis annak érdekében, hogy a panaszos beszálljon a mentőbe és a mentő őt elszállítsa a kórházba.

A Testület véleménye szerint a rendőrség nem tartotta be a panaszos bilincselése kapcsán a kényszerítő eszközök alkalmazására vonatkozó fokozatosság és arányosság elvét, hiszen a rendőrségnek a kényszerítő eszköz kiválasztása kapcsán is törekednie kell arra, hogy az eszköz alkalmazása a lehető legkisebb jogsérelmet okozza az intézkedés alá vont személynek. Figyelemmel arra, hogy a panaszos a szóbeli felszólításnak, amely a követendő magatartásra irányult nem tett eleget, így a fokozatosság és arányosság elvére figyelemmel testi kényszer kifejtésével kellett volna a panaszost arra rábírnival, hogy szálljon be a mentőautóba. Figyelemmel arra, hogy a helyszínen több rendőr is tartózkodott, így ha egy rendőr nem is tudta volna testi kényszer alkalmazásával a panaszost a mentő gépkocsijához kísélni, akkor azt legalább ketten is megtehették volna. Ezen kívül a Testület értékelte azt, hogy a panaszos hisztérikus állapotban volt, zavart volt, így talán testi kényszer kifejtésével rábírhatták volna a követendő magatartásra. A Testület véleménye szerint, amennyiben a testi kényszer kifejtése nem vezetett volna eredményre, akkor lett volna indokolt a panaszossal szemben bilincs alkalmazása, de annak módja kapcsán is figyelembe kell venni az arányosság és fokozatosság elvét, így a panaszos kezeit először előre helyzetbe kellett volna bilincselni, nem pedig rögtön a hátrabilincselést kellett volna választani. Így a Testület véleménye szerint az I. rendű panaszos bilincseléséhez nem volt meg a rendőrség oldalán a kellő jogszabályi felhatalmazás, hiszen a kényszerítő eszköz kiválasztása kapcsán nem tartotta be az arányosság és fokozatosság elvét.

Erre figyelemmel a Testület véleménye szerint a jogszabályi alapot nélkülöző bilincselés kapcsán súlyosan sérült az I. rendű panaszos emberi méltóságához való joga.

A fentiekben kifejtettek kapcsán súlyosan sérült az I. rendű panaszos emberi méltóságához fűződő alapvető joga a jogszabályi alapot nélkülöző bilincselése kapcsán.

b) A rendőrség tájékoztatása szerint a II. rendű panaszossal szemben az Rtv. 48. § b) pontja alapján, azaz a támadás megakadályozása érdekében alkalmaztak bilincset 2015. május 18-án 13 óra 5 és 13 óra 40 perc között. A rendőrség előadása szerint a II. rendű panaszos csak többszöri rendőri felszólításra volt hajlandó személyazonosságát igazolni, de ennek ellenére nem volt magát hajlandó alávetni a rendőri intézkedésnek. A kényszerítő eszköz alkalmazását kilátásba helyező rendőri felszólításnak sem engedelmeskedett; továbbra is ordibált, kiabált, agresszív magatartást tanúsított.

A Testület a bilincselés jogalapjának a vizsgálata kapcsán arra kereste tehát a választ, hogy a rendőrség az intézkedés helyszínén tapasztalhatott-e a panaszos által kifejtett olyan magatartást, amely alkalmas volt arra, hogy azt a rendőrség támadónak minősítse. Ezen kérdésre a Testület nemleges választ adott, hiszen véleménye szerint habár a panaszos feldúlt lelkiállapotban került a rendőrökkel interakcióba, amelynek keretén belül kiabált, mégis ezen magatartásából nem lehetett arra következtetni, hogy olyan aktív magatartást fejtett ki, vagy fejtett volna ki, amely alkalmas lett volna arra, hogy a rendőrség azt támadásként értékelje. A Testület következetes gyakorlata szerint a támadás távoli esélye, lehetősége nem alapozza meg az Rtv. 48. § b) pontja szerinti bilincselést. A Testület véleménye szerint, jelen történeti tényállás alapján a panaszos magatartását a rendőrség inkább ellenszegülőnek értékelhette volna. Azonban a Testület jelzi, hogy az Rtv. 48. § d) pontja alapján történő bilincselést is csak akkor alkalmazhatta volna a rendőrség, ha a fokozatosság és arányosság elveire kifejtett, ellenszegülés megtörésére irányuló szóbeli felszólítás, majd annak eredménytelensége esetén alkalmazott testi kényszer nem vezetett volna eredményre. Ezen körülményekre tekintettel a Testület véleménye szerint a panaszos bilincselésének a feltételei a helyszínen nem álltak fent az Rtv. 48. § b) pontja alapján és a többi pont alapján sem. A bilincs alkalmazása vonatkozásában a rendőrség nem vette figyelembe a kényszerítő eszközök alkalmazása során kötelezően figyelembe veendő arányosság és fokozatosság elvét. Így ezen okokra tekintettel a Testület álláspontja szerint súlyosan sérült a panaszos emberi méltóságához való alapvető joga a jogszabályi alapot nélkülöző bilincselése kapcsán.

A fentiekben ismertetettek fényében a Testület a panaszos emberi méltóságához való jogának a súlyos sérelmét állapította meg a jogszabályi felhatalmazás hiányában fogatosított bilincselés kapcsán.

A Testület ezen a ponton jelzi, hogy a bilincselés végrehajtása érdekében kifejtett testi kényszer tekintetében egyúttal a panaszos emberi méltóságához való jogából levezethető testi épséghez való jogának a sérelmet is megállapította, tekintettel arra, hogy a testi kényszert a rendőrség a sikeres bilincselés megvalósítása érdekében, tehát cél-eszköz viszonyban alkalmazta.

c) A rendőrség tájékoztatása szerint a III. rendű panaszossal szemben az Rtv. 48. § c) és d) pontjaira tekintettel alkalmazott bilincset 12 óra 55 perc és 15 óra 50 perc között. A panaszos a helyszínen többszöri rendőri felszólításra volt csak hajlandó személyazonosságát igazolni úgy, hogy arra a II. rendű panaszos kérte meg. Ezen kívül többszöri rendőri felszólításra sem hagyta abba szabálysértésének a kifejtését, az utolsó „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával, a kényszerítő eszköz kilátásba helyezésére irányuló felszólításnak sem tett eleget. A helyszínről hirtelen elszaladt, pár méter után érték utol. A rendőrök előadása szerint ekkor kezeit szökésének megakadályozása és ellenszegülésének a megtörése érdekében bilincselték meg úgy, hogy kezeit hátra helyzetbe bilincselték, majd amikor a mentőben elhelyezték, akkor kezeit előre bilincselték és beszállították a kórházba.

A Testület álláspontja szerint a rendőrség valóban tapasztalhatta azt a helyszínen, hogy a panaszos a rendőri intézkedés során ellenszegülő magatartást fejt ki. Ennek keretén belül a panaszos többszöri rendőri felszólításra sem tanúsított együttműködő magatartást a helyszínen, sőt meg is próbált onnan elszaladni. Ez a cselekménye egyaránt volt értékelhető akként, hogy az intézkedés alól ki akarja vonni magát, tehát el akar szökni és továbbra is ellenszegül az intézkedésnek. Ez a panaszos által kifejtett magatartás olyan fokú volt, amely a Testület véleménye szerint megteremtette a rendőrség oldalán a bilincselés foganatosítására az Rtv. 48. § c) és d) pontjára tekintettel a lehetőséget. A rendőrség ugyanis a helyszínen, a panaszos magatartásából következtethetett arra, hogy a panaszos továbbra sem akar együttműködni, a rendőri felszólításoknak nem akar engedelmeskedni, sőt el is akar az intézkedés helyéről távozni. Így a Testület véleménye szerint a szökés és az ellenszegülés együttes fennállása megteremtette a panaszos Rtv. 48. § c) és d) pontja szerinti bilincselését, hiszen a fokozatosság és arányosság elve szerint a rendőri szóbeli felszólításoknak a panaszos nem tett eleget és azáltal, hogy a helyszínről elfutott a testi kényszer alkalmazhatóságának lehetőségét kizárta, hiszen az már nem lett volna elegendő a szökés megakadályozásához és az ellenszegülés megtöréséhez. Így a Testület véleménye szerint a rendőrségnek kellő jogszabályi felhatalmazása volt a panaszos bilincselésére. Azonban a Testület véleménye szerint a bilincsbetartás szükségszerű és indokolatlan volt a kórházba szállítás után. Habár a panaszos kezeit előre helyzetbe bilincselték, mégis a keresztcsont törésére tekintettel nehézkes lett volna további aktív, fizikai ellenszegülő magatartás kifejtése és a szökés megkísérlése. Így erre figyelemmel a rendőrség a panaszos bilincselését, habár arra kellő jogszabályi felhatalmazással rendelkezett indokolatlanul, szükségtelenül és aránytalanul hosszú ideig tartotta fent, ugyanis amikor már azt tapasztalta, hogy megakadályozta a szökést, a panaszos ellenszegülését megtörte és a panaszos lehiggadt, akkor a kényszerítő eszköz alkalmazásától vagy el kellett volna tekinteni, vagy pedig enyhébb fokozatot (t. i. testi kényszert) kellett volna vele szemben alkalmazni. Erre figyelemmel a Testület a panaszos emberi méltóságához való jogának a súlyos sérelmét állapította meg a bilincselés indokolatlan, szükségtelen és aránytalan fenntartására figyelemmel.

A fentiekben kifejtettek alapján a Testület a panaszos emberi méltóságához való jogának a súlyos sérelmét állapította meg a bilincselés szükségtelen, indokolatlan és aránytalan fenntartása miatt.

4) A III. rendű panaszos külön kifogásolta, hogy vele szemben a rendőrök felhatalmazáson túli erőszakot fejtettek ki a bilincselése során. Elmondása szerint a földre tiporták, majd hátra helyzetben megbilincselték úgy, hogy az egyik rendőr végig a derekát taposta. Ennek következtében nyolc napon túl gyógyuló keresztcsonttörést szenvedett.

A rendőrség előadása szerint a panaszost valóban megbilincseltek úgy, hogy az egyik rendőr a bal karját megragadta, amikor utolérte a panaszost, aki a rendőri intézkedés elől elkezdett elszaladni a helyszínről, majd a második rendőr is, amikor odaért, akkor megfogta a panaszos jobb karját. Ezt követően térdelő helyzetbe kényszerítették és így bilincseltek meg a kezeit hátra helyzetben. A rendőrség elmondása szerint a panaszos előadása annyiban nem fedti a valóságot, hogy őt nem teperték le, amikor megpróbálták talpra állítani, akkor hirtelen testsúlyát áthelyezte, aminek következtében a fenekével a murvás talajra huppant. A panaszosnak valóban eltörött a keresztcsontja, de annak ellenére, hogy a sérülése valóban a rendőri intézkedés során következett be, mégsem hozható közvetlen összefüggésbe a rendőri interakcióval, hiszen azt nem a rendőrök okozták a panaszosnak.

Töretlen gyakorlatának megfelelően a Testület eljárását kizárólag a panaszost esetlegesen ért alapjogsérelem feltárására tekintettel folytatta le – a hatáskörére irányadó jogszabályi rendelkezések értelmében álláspontját anélkül alakította ki, hogy az intézkedést fogantató rendőrök büntetőjogi felelősségét vizsgálta volna.

Az Rtv. 17. §-ának (1) bekezdése értelmében a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez fűződő jogot a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja. A (2) bekezdés pedig rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. Az intézkedés folytán megsérült személy részére – amint ez lehetséges – segítséget kell nyújtani, szükség esetén a rendőr gondoskodik arról, hogy a sérültet orvos elláthassa, kórházi elhelyezése esetén a hozzátartozó vagy más, a sérülttel kapcsolatban álló személy erről értesüljön.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (továbbiakban: Bíróság) töretlen gyakorlata szerint (lásd például: Selmouni kontra Franciaország, Ribitsch kontra Ausztria és Tomasi kontra Franciaország) amennyiben egy személy a hatóságok őrizetébe kerül és rajta ezen idő alatt sérülések keletkeznek, megfordul a bizonyítási teher, és a hatóságokra, illetve az érintett államra hárul, hogy valószínű magyarázatot adjon a sérülés okát illetően. Ellenkező esetben a Bíróság megállapítja az Emberi Jogok Európai Egyezménye kínzást, megalázó vagy embertelen bánásmódot tilalmazó 3. cikkének sérelmét, azaz az érintett alapjogának sérelmét (ami azonban nem jelent egyet valamely meghatározott személy büntetőjogi felelősségének megállapításával). A bántalmazás gyanúját felvető ügyekben a Testület ugyanezt a megközelítést alkalmazza.

A Testület által kialakított történeti tényállás szerint a panaszosnak a rendőri intézkedés során valóban keletkezett sérülése, nevezetesen nyolc napon túl gyógyuló, azaz súlyos, keresztcsonttörést szenvedett el az intézkedés során. Ezt a panaszos beadványában, a rendőrség az átírataiban, valamint a rendőrség és a panaszos által becsatolt orvosi dokumentációkban is megerősíti. Az azonban egyértelműen nem állapítható meg, hogy a sérülés hogyan keletkezett, hiszen a panaszos és a rendőrség is ellentmond egymásnak a sérülés keletkezéséről. Míg a panaszos azt mondja, hogy az egyik rendőr, amikor rátérdepelt, valószínűleg így okozhatta a sérülését, addig a rendőrség azt állítja, hogy a panaszos sérülése úgy keletkezhetett, hogy a panaszos a földre huppant guggoló helyzetből, így saját maga, saját testsúlyával okozta a keresztcsonttörést. A Testület a rendelkezésére álló korlátozott számú bizonyítási eszközével és a birtokában lévő csekély számú bizonyítékkal nem tudta feloldani a két tényelőadás között feszülő ellentmondást, így nem tudott megállapítani olyan tényállást, amely fényében megítélhette volna, hogy a panaszos sérülése hogyan keletkezhetett. Erre tekintettel a Testület csakis arra az álláspontra helyezkedhetett, hogy bár a panaszosnak valóban keletkezett sérülése a rendőri intézkedés ideje alatt, az

egyértelműen nem állapítható meg – figyelemmel a fenti indokokra –, hogy az összefüggésbe hozható-e a rendőrök által kifejtett magatartással, avagy sem. Emiatt a Testület úgy határozott, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez való jogának a sérelme nem megállapítható a rendőrök felhatalmazáson túl alkalmazott erőszakra vonatkozó kifogása kapcsán.

A tapasztalt, feloldhatatlan ellentmondásra tekintettel a III. rendű panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez való jogának a sérelme nem megállapítható a rendőrök által kifejtett felhatalmazáson túli erőszakra vonatkozó kifogása kapcsán.

5) A II. rendű panaszos külön sérelmezte a rendőrök intézkedés során kifejtett magatartását; nevezetesen a rendőrök folyamatosan gúnyt űztek belőlük, azt mondták nekik, hogy „ne cigánykodjatok” és emellett többször lecigányozták őket.

A rendőrség a Testület kifejezett megkeresésében feltett kérdésekre ezen panaszosi kifogás kapcsán érdemben nem reagált, azaz hallgatott.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerül – más állampolgárénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelem és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel összhangban ugyanis az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatokról mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten

belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A Testület következetes gyakorlatára tekintettel, amely szerint, amennyiben a rendőrség érdemben feltett kérdésre nem válaszol, azaz hallgat egy adott panaszosi kifogás vonatkozásában megküldött felvilágosítás-kérésre, akkor abban az esetben a Testület a történeti tényállás kialakítása során a panaszos által előterjesztett tényelődást veszi alapul és annak tükrében ítéli meg a panaszosi kifogást. Így jelen esetben sem tehetett mást a Testület, ezért a panaszos által előadottakat tekintette valósnak, azaz megítélése szerint a rendőrök a panaszos által kifogásolt magatartást valószínűsítették meg a panaszos sérelmére, így a Testület ezen rendőri magatartásra figyelemmel megállapította a panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelmét.

A panaszos a fenti indokok alapján, a rendőri fellépés tekintetében megállapította a panaszos emberi méltóságához való jogának a sérelmét.

6) A II. rendű panaszos kifogásolta, hogy a rendőri intézkedés során, miután őt előállították és megbilincseltek, akkor a rendőrök beültették a szolgálati gépjárműbe. A II. rendű panaszosnak innen kellett végignéznie azt, hogy a rendőrök az I. és III. rendű panaszossal szemben intézkednek. A II. rendű panaszos elmondta, hogy amikor a szolgálati gépjárműben ült, akkor az egyik rendőr kérésére félig leengedte az ablakot, hiszen alig kapott levegőt, aznap nagyon meleg volt (30 Celsius-fok is lehetett), de az egyik rendőr, ekkor hirtelen odalépett és visszahúzta az ablakot a panaszosra. A panaszos így alig kapott levegőt.

A rendőrség a Testület kifejezett megkeresésében feltett kérdés ellenére nem nyilatkozott a kifogás kapcsán; azt se nem tagadta, se nem hagyta helyben, azaz a kérdés megválaszolása tekintetében hallgatott.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése alapján a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése szerint továbbá a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A (2) bekezdés továbbá előírja, hogy a magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége megghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.

A Testület következetes gyakorlatára tekintettel, amely szerint, amennyiben a rendőrség érdemben feltett kérdésre nem válaszol, azaz hallgat egy adott panaszosi kifogás vonatkozásában megküldött felvilágosítás-kérésre, akkor abban az esetben a Testület a történeti tényállás kialakítása során a panaszos által előterjesztett tényelődást veszi alapul és annak tükrében ítéli meg a panaszosi kifogást. Így jelen esetben sem tehetett mást a Testület, ezért a panaszos által előadottakat tekintette valósnak, azaz megítélése szerint a rendőrök a panaszos által kifogásolt magatartást valószínűsítették meg a panaszos sérelmére, így a Testület

ezen rendőri magatartásra figyelemmel megállapította a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelmét.

A panaszos a fenti indokok alapján, a rendőri fellépés tekintetében megállapította a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelmét.

7) A III. rendű panaszos kifejezetten sérelmezte, hogy a rendőrség nem engedte meg neki, hogy az intézkedés során használhassa a mobiltelefonját, így nem tudta értesíteni az ügyvédjét. A panaszos előadta, hogy a rendőrök kifejezetten megtiltották neki a telefonhasználatot. A rendőrök pedig egyszer csak testi kényszer kifejtésével kicsavarták a kezéből a mobiltelefonját.

A rendőrség előadása szerint megkérték a III. rendű panaszost, hogy ne használja az intézkedés során a mobiltelefonját, amelyet egyébként folyamatosan nyomkodott és a fülénél tartott. A rendőrség előadása szerint nem tudják, hogy azzal mit csinált, de folyamatosan a kezében tartotta és azt használta. Az ügyvédjét is fel szeretne hívni a panaszos, de amikor megkérték arra, hogy tegye el a telefonját, akkor a panaszos hirtelen futásnak eredt.

Az Rtv. 17.§ (1) bekezdése szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magánítók és a levéltitok sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az Rtv. 13. § (3) bekezdése értelmében, ha a rendőrt az intézkedés megtételében tárgy akadályozza, azt eltávolíthatja, vagy az akadályt más módon elháríthatja, az ezzel okozott kárért a rendőrségnek az intézkedés alapjául szolgáló cselekményben vétlen károsultat kártalanítania kell.

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli.

A Testület a mobiltelefonokkal kapcsolatos rendőrségi gyakorlatot az Rtv. 13. és 17. §-ának összeolvasása alapján a következőképpen értékeli. Olyan esetekben, amikor a rendőri intézkedés célját veszélyezteti, ha az intézkedés alá vont személy mobiltelefonon ellenőrizetlenül lép kapcsolatba valakivel (pl. nem zárható ki, hogy bűntársát értesíti a gyanú szerint tetten ért elkövető), úgy az Rtv. 13. § (3) bekezdése kellő jogalapot biztosít a rendőrnök a telefon (mint az intézkedés eredményes végrehajtását akadályozó tárgy) elvételére, illetve a telefonálás korlátozására. Ha ilyen körülmény az adott helyzetben nem áll fent, úgy a mobiltelefon használata korlátozásának nincsen jogalapja. Ilyen esetekben semmi nem zárja ki, hogy a hozzátartozót vagy más személyt az előállított személy a saját mobiltelefonján értesítse, hiszen e jog főszabály szerint az érintettet illeti meg, és az értesítés csak akkor rendőri feladat, ha a fogvatartott valamilyen okból nincsen abban a helyzetben, hogy értesítési jogával éljen.

Jelen kifogás kapcsán a Testület azt a történeti tényállást állapította meg, hogy a rendőrség valóban nem engedte a panaszosnak azt, hogy mobiltelefonját az intézkedés során használja, azt ennek ellenére a panaszos mégis megtette. A telefont a kezében tartotta, valamint a

füléhez emelte. Amikor pedig a rendőrök megkérték, hogy ne használja azt az intézkedés során, akkor futásnak eredt. Így tehát a rendőri és a panaszosi tényelődés egyezik annyiban, hogy a rendőrség valóban nem engedte a panaszost a mobiltelefonjának a használatában, aminek egyébként a panaszos nem tett eleget, hiszen a telefonját használta. Figyelemmel arra, hogy a rendőrség nem adott elő olyan körülményt, amelyre tekintettel a panaszost a telefonhasználatában korlátozta, vagyis nem jelölt meg olyan indokot, amelyre figyelemmel nem engedte meg azt, hogy a panaszos ügyvédet hívjon, vagy bárki mást értesítsen, így a Testület véleménye szerint sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

Figyelemmel arra, hogy a rendőrség nem határozta azt meg, hogy milyen joggal kívánja a III. rendű panaszost a mobiltelefon-használatában korlátozni, így a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelmét állapította meg.

8) Az I. és a III. rendű panaszos kifogásolta, hogy a rendőrség az intézkedés során kifejezett felhívásuk ellenére nem vette figyelembe az egészségügyi állapotukat, nevezetesen, hogy az I. rendű panaszos ájulás közeli állapotban volt, a III. rendű panaszosnak pedig súlyos gerincferdülése van.

A rendőrség határozottan visszautasította a panaszosok állításának valóságalapját. Az I. rendű panaszos vonatkozásában előadták, hogy a panaszos állapotára figyelemmel, testi épségének és egészségnek megóvása érdekében azonnal mentőt hívtak hozzá, hogy ellássák. Mégis, amikor őt a mentő megvizsgálta, akkor jelezte, hogy nem akar bemenni a kórházba és nem igényel orvosi ellátást. A III. rendű panaszos vonatkozásában a rendőrségnek szintén tudomása volt arról, hogy olyan fokú gerincferdüléstől szenved, hogy a csigolyája bármikor elpattanhat, így amikor a panaszos ezt a körülményt jelezte és azt, hogy fáj a háta, ekkor a rendőrök azonnal intézkedtek az orvosi vizsgálata és ellátása érdekében, amelynek keretén belül végül a panaszost kórházba szállították további vizsgálatok elvégzése érdekében.

Az Rtv. 2. §-a szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.” A 18. § (2) bekezdése szerint a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkező egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról.

Jelen kifogás kapcsán megállapítható, hogy a rendőrök a panaszosok állításával ellentétben tudtak a két személy egészségügyi állapotáról, és erre figyelemmel határoztak a megfelelő intézkedések felől. Ezen körülményre tekintettel a Testület nem találta megalapozottnak a panaszosok kifogását, így véleménye szerint nem sérült a panaszosok emberi méltóságához való joga.

A fentiekben közöltek szerint a Testület véleménye szerint nem sérült a panaszosok emberi méltóságához való joga.

V.

A Testület lefolytatott vizsgálatában megállapította, hogy az I. rendű panaszossal szemben kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában foganatosítottak biztonsági intézkedést, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A II. és III. rendű panaszossal szemben foganatosított előállítás kapcsán a Testület úgy határozott,

hogy a panaszosok Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerinti előállítása jogszerű volt; megfelelt az arányosság követelményének; valamint annak időtartama is harmonizált az Rtv. 15. §-ában meghatározott követelményekkel, így mindhárom nézőpontból a Testület úgy határozott, hogy a panaszosok előállítása következtében nem sérült a személyi szabadsághoz fűződő alapvető joguk. Az I. rendű panaszos bilincselése kapcsán a Testület a jogszabályi felhatalmazást nélkülöző bilincselés vonatkozásában a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelmét állapította meg. A II. rendű panaszos bilincselése vonatkozásában a Testület szintén arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőrség nem tartotta be az arányosság és a fokozatosság elvét, a bilincselésre nem volt jogszabályi felhatalmazásuk, így sérült a panaszos emberi méltósághoz való alapvető joga. A rendőrség a II. rendű panaszos bilincseléséhez testi kényszert alkalmazott, amely cél-eszköz viszonyra tekintettel, a jogszerűtlen bilincselés miatt automatikusan sértette a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető jogából levezethető testi épséghez való jogát. A III. rendű panaszos tekintetében, habár a Testület a bilincselést jogszerűnek minősítette, mégis annak fenntartása egy ponton jogszerűtlenné, indokolatlanná, szükségszerűtlenné és aránytalanná vált; így erre figyelemmel a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelmét állapította meg. A III. rendű panaszos által, a rendőri bántalmazásra vonatkozó kifogás kapcsán a Testület nem tudott megállapítani egy olyan tényállást, amely birtokában a sérelmet értékelhette volna, így csakis úgy határozhatott, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogából levezethető testi épséghez való jogának a sérelme nem megállapítható. Figyelemmel a rendőrség hallgatására, a II. rendű panaszos által kifogásolt rendőri magatartás tekintetében a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelmét állapította meg a Testület. A II. rendű panaszos szolgálati gépjárműben történő elhelyezése és etekintetben kifogásolt levegőhiány vonatkozásában, szintén a rendőrség hallgatása miatt a panaszos által előadott történeti tényállást alapul véve a Testület a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelmét állapította meg. A III. rendű panaszos által kifogásolt mobiltelefonhasználat korlátozása kapcsán mivel a rendőrség nem tudott érdemben előadni olyan körülményt, amelyre figyelemmel korlátozta a panaszos telefonhasználatát, így a Testület úgy határozott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga sérült. Végezetül az I. és III. rendű panaszos által sérelmezettek tekintetében a Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőrség tudta azt, hogy a panaszosok milyen egészségügyi állapotban vannak és erre figyelemmel intézkedtek velük szemben az információ kiderülését követően, ezért a panaszosok emberi méltósághoz való joga nem sérült.

VI.

A Testület álláspontja szerint a jogsérelem mértéke eléri azt a szintet, amely indokoltá teszi, hogy a Testület állásfoglalását megküldje az országos rendőrfőkapitánynak, ezért döntését a rendelkező részben foglaltak szerint alakította ki.

Budapest, 2015. november 26.

Dr. Lukács Tamás
elnök, testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET